

1/2025

FOTOIMPULS

ZPRAVODAJ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ

OBSAH

ÚVODNÍK

3 Úvodní slovo Vítězslav Krejčí

VSVF, z. s.

4 Vyhodnocení činnosti za rok 2024

7 Plán činnosti na rok 2025

9 Čestné členství VSVF

OSOBNOST

10 Jak jsem si povídal s horolezcem a fotografem Janem Červinkou

16 Kateřina Göttlichová

FOTOGRAFIE S PŘÍBĚHEM

20 Fotografie s příběhem

KDE FOTÍM JÁ

23 Londýn příjemný a nevšední

25 Dírková komora věčně živá

27 Příběh jedné fotografie

SOUTĚŽE

29 45. ročník Národní soutěže fotografie 2025

32 Praha fotografická 2025 - 29. ročník

34 PREMIÉRA 2025

VÝSTAVY

37 Putování po horách Dany Ludvíčkové

37 Historické techniky v Hradci Králové

38 Výstava protikladů J. Prausová M. Zuchová

39 Alterna Magica Stopy času

41 Česko-polský fotografický rok 2025

42 Festival nového umění IABiRynT

43 Blatná slaví dvacítku / Vadí vám to?

44 Domácí galerie / Výstavní servis

46 Umění nás spojuje III

VZDĚLÁVÁNÍ

47 Táborové fotočarování

FOTOKLUBY

48 Střípky dějin Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání

50 Lodzkie Towarzystwo Fotograficzne slaví 75 let

RŮZNÉ POHLEDY

51 Chybami se člověk učí

52 Fotografie v Národním technickém muzeu

57 Trknutí / Taky je sbíráte?

58 Jak jsem fotil Island 1997

62 Nový černobílý papír Fomapastel MG

Fotoimpuls č. 1/2025

Vydává:

Centrum uměleckých aktivit,

příspěvková organizace

Tomkova 139, Hradec Králové

ve spolupráci s Volným sdružením

východočeských fotografů, z. s.

Graficky upravil: Radek Homola

Redakce: Zuzana Capoušková

a Rada pro fotografii Volného sdružení

východočeských fotografů, z. s.

Tisk: Art-D Grafický ateliér Černý

Fotografie na obálce strana 1

/ Roman Dula / Gramofon /

Fotografie na obálce strana 64

/ Kateřina Göttlichová / Vize 3 /

Vložená fotografie: Kateřina Göttlichová

/ Kateřina Göttlichová / Vize /

Uzávěrka příštího čísla 2/2025, 30. 10. 2025

Příspěvky do zpravodaje Fotoimpuls
zasílejte e-mailem na adresu: foto@cuahk.cz
(do předmětu uveďte Fotoimpuls 2/2025).

Kontakt vydavatele:

Centrum uměleckých aktivit,

příspěvková organizace

Tomkova 139/22

500 03 Hradec Králové

Telefon: 775 011 857

foto@cuahk.cz

<http://www.cuahk.cz>

Fotoimpuls ke stažení v PDF

<https://www.cuahk.cz/obory/fotografie/fotoimpuls/>

Vychází za finančního přispění

Ministerstva kultury ČR. Děkujeme

Registrováno na MK ČR pod evidenčním číslem:

MK ČR E 21253.

Náklad 300 kusů Neprodejné

Neprošlo jazykovou úpravou

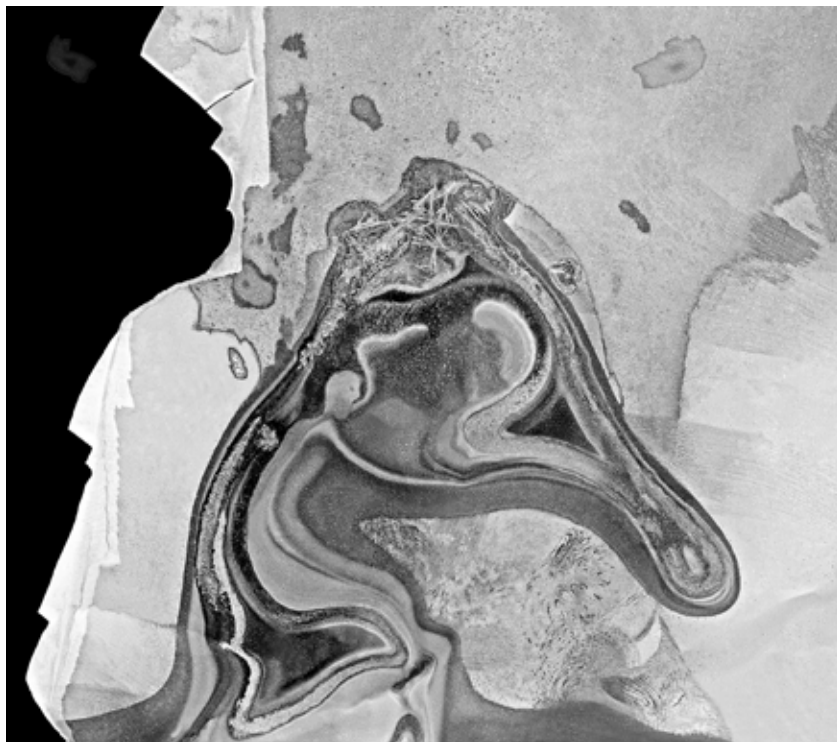
ISSN 2570-6241

Královéhradecký kraj

Úvodní slovo

Vyvstávání...

Je posproduční fáze digitálních úprav, primárně rovněž digitálního typu fotografického obrazu nebo analogové fotografické předlohy (negativ, diapositiv, fotografie), prací? Zcela jistě ano. Nesporně i náročnou, tedy nezbytně pečlivou, promyšlenou, trpělivou a časově mnohdy velmi rozsáhlou pracovní činností. Avšak zejména v případě výtvarně stylizované fotografie tuto zátěž bohatě kompenzuje druhá, vzletná, kreativně dynamická, osobitější a svou, nejlépe pro oči i ducha přitažlivou vizualitou i blyštivější strana mince. Je fascinující, jak se postupně, někdy i vmžiku (např. při invertování, prostupování více obrazů ve vrstváč-atd.) obrazový výjev na této ploše mění. Navíc se ona plocha při takto specificky koncentrované percepci proměňuje v otevřený a členitý prostor, což my, fotografové, přece tak notoricky dobře známe. Totiž co přinejmenším dokáže iluze prostoru vytvářená optickou neostrostí, plastickým osvětlením objektů fotografované scény, výrazný tonální a barevný kontrast atd.

Emočně úchvatný metamorfický proces, alespoň v případě jistě nejen mého poměrně častého způsobu tvůrčích úprav v digitálně modulované obrazové sféře, však může poskytovat ještě další výzvy a překvapující objevy, například vyvstávání obrazů v obraze.

Kdosi (člověk) namaluje průhlednou tekutinou (ustalovač či vývojka) nepředvídatelně vypadající obraz na ploše světlocitlivé matérie (film či papír). Kdosi (příroda) namaluje vlhkem či dokonce mrazem abstraktní obrazce

i na ploše rubu filmu. Obojí forma, těchto po výtce imperfektních obrazových struktur, se pak po bitmapové transpozici může jakkoli upravovat a zdokonalovat do podoby kumštýřovy mentálně vizuální představy. Dobrá, a vše je pak jasné, zřetelné, předvídatelné? Ba ne, často právě naopak. Pokud se tvůrce smíří s oběma temporálními bohy – Kairosem i Kronosem, pak, mnohdy až po delším čase, dochází k vyvstávání oněch výše zmíněných dalších obrazů, smysluplného nebo těžko uchopitelného tvarosloví (záhadné bytosti, podivné objekty) v prostředí svého matečného obrazu, které byly předtím zahalené, tvarem jen naznačené či splývající s jinými plochami a jejich tvary (viz princip aktu vnímání a též psychologicky nosný fenomén reverzibility, pareidolie). A tak se, byť vysoce koncentrovanému pozorovateli a tvůrci, stalo, že až po mnoha hodinách zahlédl štihlou zvlněnou postavu, připomínající étericky působící bytost z Drtikolova bájného světa, jiné, a přece s námi koexistující časoprostorové dimenze...

Ať žijí velcí i malí Duchové, ať nás neopouští Múzy výtvarné a jejich pobídky k hravému, avšak pro tvůrčí rozvoj i záslužnému hledání nových postojů a pohledů i hlubšímu poznávání sebe sama, nechť nás inspirují k vizuálně svébytným zrcadlícím projekcím.

Vítězslav Krejčí

VYHODNOCENÍ ČINNOSTI ZA ROK 2024

KURZY, DÍLNY A SEMINÁŘE

V roce 2024 proběhlo 17 jednorázových kurzů/workshopů a jeden dlouhodobý kurz. Kurzy pořádalo Centrum uměleckých aktivit, příspěvková organizace ve spolupráci s Volným sdružením východočeských fotografů, z. s.

Základy fotografování

leden–červen 2024

Půlroční kurz (10 lekcí) základů fotografování byl určený především pro začínající fotografy, ale i pokročilejší fotografové v něm našli informace, které obohatily jejich dovednosti. V každé lekci bylo dané téma probráno teoreticky i prakticky. Nedílnou součástí výuky byly i domácí úkoly na procvičení probíraného tématu.

Lektor:

Ivan Nehera, absolvent Institutu tvůrčí fotografie v Opavě

Počet účastníků: 11

Hradecká fotografická konzervatoř

V loňském roce se bohužel nepodařilo kurz naplnit.

Příjem přihlášek zájemců o dlouhodobé studium výtvarné fotografie v dalším běhu byl prodloužen do roku 2025.

Po celý rok jsme pořádali oblíbené workshopy alternativních tisků fotografií s lektorem Ivanem Neherou. Účastníci kurzu se učili přenášet digitální záběry na papír pomocí technik 19. století. Dílny probíhaly v temné komoře a výtvarném ateliéru Centra uměleckých aktivit v Hradci Králové. Počet účastníků těchto workshopů byl omezen nejen náročností technik, ale i kapacitou foto-komory, a to na maximálně 6 fotografů v jednom kurzu.

Kallitypie

2. března a 7. září 2024

Metoda ušlechtilého tisku fotografií založená na kombinaci solí stříbra a železa.

Počet účastníků: 6 v každém kurzu

Uhlotisk

12.–13. února 2024

Historicky nejstarší ušlechtilý fotografický tisk typický pro secesní piktorialismus.

Počet účastníků: 6

Platino-palladiový tisk

2. března 2024

Nejtrvanlivější historická metoda tisku fotografií, vyznačuje se bohatými detaily a šedou škálou s výbornou kresbou ve stínech.

Počet účastníků: 6

Olejetisk

5.–6. dubna a 15.–16. listopadu 2024

Patří mezi techniky ušlechtilých fotografických tisků

založených na užití chromované želatiny. Název procesu je odvozen od toho, že barvení obrazu se provádí mastnou olejovou barvou, což umožňuje výrazné ovlivnění výsledného vzhledu tisku.

Počet účastníků: 6 a 5

Gumotisk

4. května

Technika ušlechtilého tisku využívaná piktorialistickými fotografy na přelomu 19. a 20. století. Je charakteristický neostrými přechody a jemným reliéfem, čímž připomíná malbu.

Počet účastníků: 5

Historické techniky tisku fotografií

5. října

Účastníci se seznámili s technikami kyanotypie neboli modrotisku, Van Dyke neboli sépiového tisku a metodou slané papíru.

Počet účastníků: 5

Kyanotypie jinak

7. prosince

Historická fotografická technika, která využívá fotocitlivosti železitých solí. Poskytuje výrazně modré obrazy. Na kurzu se účastníci naučili přenést fotografie metodou kyanotypie na různé materiály – látku, sklo, papír apod.

Počet účastníků: 6

V roce 2024 jsme obnovili spolupráci s profesionálním fotografem a lektorem Kamilem Vargou, jedním z členů Slovenské nové vlny. S Kamilem Vargou proběhlo 5 kurzů, které se odehrávaly ve fotografickém studiu a přednáškovém sále Centra uměleckých aktivit Hradec Králové. Workshop Akt v exteriéru se realizoval v opuštěných průmyslových budovách Královéhradeckého kraje.

Luminografie aktu

27. dubna

Praktický fotografický workshop zaměřený na výtvarné zobrazení aktu pomocí malování různobarevným světlem neboli luminografií.

Počet účastníků: 8

Světlo v ateliéru

11. května

Kromě portrétů se nejčastěji v ateliéru fotografe aranzované zátiší a produktová fotografie. Proto byl tento workshop zaměřen právě na práci s umělým světlem, to znamená na základní principy svícení v ateliéru a práci s modifikátory ateliérového osvětlení.
Počet účastníků: 4

Akt v ateliéru

26. května

Workshop zaměřený na fotografii aktu výtvarně ztvárněnou pomocí světla. Nedílnou součástí kurzu proto byly základy svícení ateliérovými světly, komunikace a pózování modelu a tvorba kompozice obrazu.
Počet účastníků: 7

Akt v exteriéru

14. září 2024

Workshop zaměřený na propojení nahého lidského těla se syrovostí industriálního prostředí. Účastníci si vyzkoušeli fotografování s využitím přirozeného i umělého světla i malování světlem neboli luminografií.
Počet účastníků: 9

Zoner Photo Studio X

15. září 2024

Praktický kurz práce s fotografickým editorem Zoner Photo Studio X.
Počet účastníků: 6

Tradičně jsme uspořádali workshop divadelní fotografie, který vedl fotograf Viktor Kronbauer.

Konzultace fotografií

7. března 2024

Konzultace fotografií, které vznikly během divadelního workshopu v r. 2023, a jejich výběr na červnovou výstavu v Galerii Suterén Infocentra v Hradci Králové s lektorem workshopu Viktorem Kronbauerem.
Počet účastníků: 13

Atmosféra divadelního festivalu (Regiony 2024)

21.–27. června 2024

Workshop zaměřený na fotografování divadelních představení ve stanech, v ulicích a kamenných divadlech v Hradci Králové během divadelního festivalu Regiony 2024. Součástí úvodního semináře byla přednáška o specifikách a úskalích divadelní fotografie a představení tvorby lektora Viktora Kronbauera.
Počet účastníků: 14

Open studio

13. února a 5. března 2024

V únoru a březnu jsme otevřeli fotografické studio Centra uměleckých aktivit Hradec Králové pro každého, kdo se chtěl připojit ke společnému fotografování zátiší a figury. Mohl si tak vyzkoušet veškerou dostupnou techniku, která je v ateliéru k dispozici. Přístup na tento workshop byl zdarma (účastníci se pouze složili na honorář pro modelku). Odbornými poradci a průvodci po studiu byli Leoš Marek a Zuzana Capoušková.
Počet účastníků 9 a 7

Krajinářská fotografie

17.–20. října 2024

okolí Velkých Bílovic

Praktický fotografický seminář byl určen všem, kdo mají rádi fotografii. Cílem je poznat specifika krajiny pod vedením zkušeného fotografa a cestovatele Ctibora Košťála. Fotografický víkend byl určen nejen pro fotografy, ale i pro jejich rodinné příslušníky.

Počet účastníků: 29

BESEDY A PŘEDNÁŠKY

Beseda s Bohdanem Holomíčkem

9. března

Setkání a beseda s fenomenálním „fotografem přátelských setkání, zachycujícím pozitivní situace, okamžiky milosti, záblesky lásky za magického přispění světla.“ (cit. Anna Fárová) Beseda proběhla v rámci Valné hromady VSVF Hradec Králové, z. s.

Beseda s Viktorem Kronbauerem

21. června

Beseda o divadelní fotografii, která byla spojena s ukázkami tvorby lektora, proběhla v rámci workshopu Atmosféra divadelního festivalu. Tématem byla divadelní fotografie, její specifika a úskalí.

Beseda s Petrem Zatloukalem

23. listopadu

Představení tvorby předsedy komise 35. ročníku fotografické soutěže Premiéra 2024. Petr Zatloukal ukázal své dokumentární fotografie, ve kterých prosazuje osobitost, vlastní přístup tajemství, mírnou dekadenci a surreální nádech.

Přednáška Kamily Berndorffové

23. listopadu

Přednáška fotografky a cestovatelky Kamily Berndorffové „Mojí cestou“ na téma fotografování a cestování po různých koncích světa. Proběhla jako doprovodný program vernisáže 7. Salonu východočeské fotografie.

SOUTĚŽE

35. ročník soutěže Premiéra 2024

Soutěž je celostátní a je určena pro všechny zájemce o fotografii, není omezena věkově ani žánrově. Jedinou podmínkou je, aby soutěžící fotografie nebyly dosud nikde vystaveny ani publikovány.

Kategorie A: Volná tvorba

Kategorie B: v r. 2024 nevyhlášena

V 35. ročníku se přihlásilo 55 soutěžících, kteří porotě předložili celkem 431 fotografií na volné téma. Odborná porota z nich vybrala ty nejzdařilejší a udělila celkem čtrnáct cen a šest čestných uznání.

Porota:

předseda: Petr Zatloukal, fotograf a pedagog

členové: Vítězslav Krejčí, fotograf, pedagog, zástupce

FOMA Bohemia spol. s r. o.; Barbora Pejšková, výtvarnice,

fotografka, pedagožka

Vernisáž výstavy vybraných fotografií proběhla 14. listopadu 2024 v Galerii Na Hradě v Hradci Králové. Úvodní slovo pronesl Vítězslav Krejčí. Slavnostní vyhodnocení soutěže, předávání cen oceněným fotografům a rozborový seminář soutěžních fotografií proběhly 23. listopadu 2024 v zasedací místnosti Albrechta z Valdštejna na úřadě Královéhradeckého kraje za účasti všech členů poroty.

44. Národní soutěž fotografie 2024

Zastoupením Jany Neugebauerové, Rudolfa Němečka, Vladimíra Skalického a Milana Báči v odborné radě pro fotografii při NIPOS-ARTAMA Praha jsme měli podíl na znění statutu, vyhlášení a propagaci 44. ročníku soutěže. O přízeň poroty se letos ucházelo 196 soutěžících v devíti kategoriích. Porota hodnotila v Olomouci celkem 1 534 snímků.

Vyhlášení výsledků, výstavy a doprovodné akce proběhly ve Vlastivědném muzeu a na dalších místech v Olomouci v době od 17. května do 22. června 2024.

Více na <https://www.fotonarodni.cz/>.

SPOLUPRÁCE NA CELOSTÁTNÍCH AKCÍCH

Uskutečňuje se na základě dohody s hlavními pořadateli a podle jejich požadavků se podílíme převážně na přípravě koncepce soutěží, spolupracujeme při vyhlášení, propagaci, zajištění lektorů a porotců, zajištění reprízy výstav ap.

VÝSTAVY

V roce 2024 bylo realizováno 15 výstav ve výstavních prostorách v Hradci Králové.

Bazalka Ve Dvorku

(Eva Stanovská, Karolína Kubcová, Hana Černíková)

Galerie Suterén

IC Hradec Králové (HFK 2023, Alterna Magica, Atmosféra divadelního festivalu 2023, FotoSapiens, Premiéra 2024, HFK Taxi)

Knihovna města Hradce Králové – Moravské předměstí

(Jindřich Beneš, Petr Beran, František Stránil, studenti GJKT)

Galerie Na Hradě

(35. ročník fotografické soutěže Premiéra 2024)

Muzeum východních Čech

(7. Salon východočeské fotografie)

Venkovní prostory Studijní a vědecké knihovny v Hradci Králové

(10 velkoformátových fotografií 7. Salonu východočeské fotografie)

Bistro Kampus

(Martin Lukeš, Gotham City)

7. ročník

Salonu východočeské fotografie

Salon východočeské fotografie je kolektivní výstava konaná jednou za tři roky. Jejím cílem je prezentovat to nejlepší z aktuální tvorby fotografů žijících a tvořících převážně ve východních Čechách.

V 7. ročníku bylo zastoupeno 43 autorů a 6 přímo oslovených hostů z řad významných fotografů.

Výběr 140 fotografií na výstavu provedla výběrová komise ve složení Kamila Berndorffová, fotografka a cestovatelka a Štěpánka Bielešová, kurátorka sbírky fotografie Muzea umění Olomouc, která se rovněž ujala kurátorského vedení výstavy. Vernisáž proběhla 23. listopadu 2024 za hudebního doprovodu kapely Paris a účasti přibližně 200 osob. Její součástí byla i přednáška Kamily Berndorffové *Mojí cestou na téma cestování a fotografování v různých koncích světa*.

Výstava trvala od 24. listopadu 2024 do 19. ledna 2025 ve výstavním sále a muzejním ochozu Muzea východních Čech v Hradci Králové.

Doplněním a upoutávkou výstavy bylo také 12 venkovních panelů s vybranými fotografiemi umístěnými před budovou Studijní a vědecké knihovny v Hradci Králové.

Ty byly k vidění do konce února 2025.

K výstavě byl vydán barevný katalog.

PUBLIKAČNÍ ČINNOST

Fotoimpuls

Neprodejný zpravodaj v nákladu 300 kusů.

V roce 2024 vyšla 2 čísla ve formátu A4 v rozsahu 60 stran v černobílém provedení. Od roku 2012 je Fotoimpuls zveřejňován i v elektronické podobě na

<https://www.cuahk.cz/obory/fotografie/fotoimpuls/>.

I nadále Fotoimpuls plní funkci nejen dokumentační, ale i společenskou, sjednocovací a spolkovou.

Katalog Premiéra 2024

35. ročník fotografické soutěže.

Vydán barevný katalog vítězných fotografií ve formátu A4 v rozsahu 28 stran a nákladem 200 ks.

Katalog 7. Salon východočeské fotografie

Vydán barevný katalog vystavujících autorů ve formátu 21 x 21 cm v rozsahu 102 strany s nákladem 60 ks.

Katalog v PDF je zároveň k dispozici na <https://www.cuahk.cz/akce/salon-vychodoceske-fotografie-vystava/>.

Kdo by měl zájem o jeho doobjednání v tištěné podobě, může na uvedených stránkách vyplnit objednávkový formulář.

PLÁN ČINNOSTI NA ROK 2025

KURZY A WORKSHOPY

1. pololetí 2025

Adobe Photoshop

4. a 18. ledna 2025

Praktický výukový kurz práce s fotografickým editorem Adobe Photoshop.

Lektor: Kamil Varga

Počet účastníků: 10

Tekutá fotografická emulze

18. ledna 2025

Praktický kurz techniky přenosu fotografie na různé materiály – sklo, plech, textil, kámen, beton...

Lektor Ivan Nehera

Počet účastníků: 6

Gumotisk

22. února 2025

Gumotisk je technika ušlechtilého tisku, kterou používali piktorialističtí fotografové. Je charakteristický neostrými přechody a jemným reliéfem, čímž připomíná malbu.

Lektor: Ivan Nehera

Počet účastníků: 6

Portrétní fotografie ve studiu

22. února 2025

Praktický workshop svícení portrétu ve studiu nejen ateliérovými světly, ale i využití denního světla, odrazné desky či alternativních světelných zdrojů.

Lektor: Kamil Varga

Počet účastníků: 8

Orotone (zlatotisk)

15. března 2025

Technika tisku fotografií s využitím zlatých a barevných tónů.

Lektor: Ivan Nehera

Počet účastníků: 6

Portrét v exteriéru komplexně

26. dubna 2025

Praktický seminář zaměřený na využití přirozeného denního světla a jeho kombinaci s umělým světlem při fotografování portrétu v exteriéru a kompozici obrazu.

Lektor: Kamil Varga

Počet účastníků: 8

Dírková kamera

25. –26. dubna 2025

Praktický kurz na výrobu a praktické použití dírkové komory a následná práce ve fotokomoře (mokrá analogový proces). Výsledkem bude černobílá fotografie.

Lektor: Ivan Nehera

Nekonala se z důvodu nenaplnění minimálního počtu účastníků.

Kallitypie

17. května 2025

Metoda ušlechtilého tisku fotografií založená na kombinaci solí stříbra a železa.

lektor: Ivan Nehera

Nekonala se z důvodu nenaplnění minimálního počtu účastníků.

Makro fotografie

24. května 2025

Fotografování makro fotografie v terénu.

Lektorka: Nikita Šťastná

Počet účastníků: 9

Akt a urbex

7. června 2025

Workshop zaměřený na propojení křehkosti nahého lidského těla a syrovosti chátrajícího industriálního prostředí.

Lektor: Kamil Varga

Počet účastníků: 8

Velkoformátová fotografie

14.–15. června 2025

Fotografická dílna, při níž frekventanti pracovali s kamerami formátu od 6,5x9 cm do 24x30 cm. Vyzkoušeli si fotoaparáty, které byly vyrobeny v některých případech v 19. století a přiblížili si staré řemeslo Josefa Sudka nebo Františka Drtikola. Součástí dílny byla práce s velkoformátovým negativem ve fotokomoře a zhotovení fotografických kontaktů.

Lektor: Ivan Nehera

Počet účastníků: 4

Atmosféra divadelního festivalu

21.–25. června 2025

Seminář zaměřený na reportážní a dokumentární fotografii. Fotografování divadelní atmosféry v ulicích města Hradce Králové, ve foyer a stanech divadel v Hradci Králové v rámci Regiony – mezinárodní divadelní festival Hradec Králové.

Lektor: Viktor Kronbauer

Počet účastníků:

Plán na 2. pololetí 2025:

Černobílá analogová fotografie

4.–5. října 2025

Cílem kurzu bude naučit frekventanty fotografovat na negativní film a poté film vyvolat a zhotovit fotografie klasickým mokrým procesem ve fotokomoře.

Lektor: Ivan Nehera

Počet účastníků: max. 6

Hradecké fotografické kurzy

Od 11. října 2025

Dva šestiměsíční bloky setkávání s fotografií (Prostor a věci kolem nás; Člověk) pokračující v duchu tradice Hradecké fotografické konzervatoře.

Lektoři: doc. MgA. Jaroslav Prokop a MgA. Adam Kencki, PhD.

Historické techniky

11. října 2025

Alternativní tisky fotografií – Van Dyke, slaný papír a kyanotypie (modrotisk).

Lektor: Ivan Nehera

Počet účastníků: max. 6

Kyanotypie jinak

6. prosince 2025

Účastníci kurzu tentokrát rozvinou techniku kyanotypie o kolorování, a hlavně budou své fotografie přenášet touto technikou na sklo a textil (batochy, trička...).

Lektor: Ivan Nehera

Počet účastníků: max. 6

Termíny kurzů 2. pololetí jsou předběžné a mohou se změnit. Budou upřesněny na webových stránkách <https://www.cuahk.cz/typ-akce/foto/>.

Na daném odkazu najdete i podrobné informace a přihlášky.

SOUTĚŽE

45. Národní soutěž fotografie

Příjem fotografií: do 28. února 2025

Porota: 19. března 2025

Vyhodnocení soutěže, předání cen a zahájení výstavy ve Svitavách: 9.–10. května 2025

Trvání výstavy: do 8. června 2025

Více na <https://www.fotonarodni.cz/>

36. ročník fotografické soutěže Premiéra 2025

Vyhlášení: duben 2025

Příjem fotografií: do 30. září 2025

Porota + příprava výstavy: říjen 2025

Výstava: Galerie Na Hradě 3.–30. listopadu 2025

Vernisáž, rozborový seminář: listopad 2025

(bude upřesněno)

VÝSTAVY

Aktuálně:

Chodby Centra uměleckých aktivit (aktuálně):

První patro: Barbora Děduchová, Kateřina Richterová, Kateřina Göttlichová, Jaroslav Lelek, Eva Stanovská, Vladimír Skalický, účastníci výtvarného kurzu Ivy Tušlové

Druhé patro: Tomáš Lelek

Únor 2025:

Galerie Suterén Infocentra Hradec Králové:

Jan Odehnal

Bazalka Ve Dvorku Hradec Králové:

Zdeňka Kulhánková

Březen 2025:

Galerie Suterén Infocentra Hradec Králové:

Marcela Zuchová + Jitka Prausová

Duben 2025:

Foyer Lékařské fakulty v Hradci Králové:

Eva Stanovská

Bazalka Ve Dvorku Hradec Králové:

Pavel Soušek

Červen 2025:

Galerie Suterén Infocentra Hradec Králové:

Atmosféra divadelního festivalu 2024

Říjen 2025:

Erko:

Výstava absolventů posledního ročníku Hradecké fotografické konzervatoře

Listopad 2025:

Galerie Na Hradě:

36. ročník fotografické soutěže Premiéra 2025

V tomto roce končí spolupráce s Galeríí Suterén IC Hradec Králové. Výstavní prostory budou k dispozici jen do konce léta 2025. Hledáme nové výstavní prostory.

Výzva pro fotografy: Možnost vystavovat v bistru Bazalka Ve Dvorku v Hradci Králové a v pobočce Knihovny města Hradce Králové Moravské předměstí B nebo na chodbách Centra uměleckých aktivit. Náhledy svých výstavních souborů s anotací a stručným medailonem autora zasílejte na adresu foto@cuahk.cz.

PUBLIKAČNÍ ČINNOST

FOTOIMPULS

Oborový zpravodaj pro fotografii vydáváme od roku 1995, zaznamenáváme v něm dění v oboru amatérské fotografie v regionu i mimo něj. Informuje fotografy amatéry i další zájemce nejen o připravovaných akcích ale zveřejňujeme i hodnocení akcí již uskutečněných.

Vychází 2x ročně v nákladu 300 kusů.

Katalog 36. ročníku fotografické soutěže Premiéra 2025

Bude vydán barevný katalog vítězných fotografií.

Plán práce může být v průběhu roku upravován. Aktuální informace na <https://www.cuahk.cz/typ-akce/foto/>.

Čestné členství Volného sdružení východočeských fotografů

Valná hromada Volného sdružení východočeských fotografů se pravidelně koná v prvním čtvrtletí každého roku. Letošní setkání se uskutečnilo 8. března v prostorách Krajského úřadu v Hradci Králové. Po povinně projednaných bodech vedl moderátor Ctibor Košťál jednání k závěru. Přečetl návrh na udělení čestného členství Volného sdružení východočeských fotografů paní Evě Vincencové. Návrh byl všemi hlasy přijat. Předseda VSVF, Mgr. Vítězslav Krejčí, nejvyšší český fotograf, se sklonil k Evě Vincencové, křehké ženě nevelkého vzrůstu a předal jí listinu dokumentující udělení čestného členství. V té chvíli přiběhl Ctibor Košťál se židli a pomohl paní Evě si na židli stoupnout. Kytici květů již Vítá předával z očí do očí. V té chvíli nastalo v sále oživení a doušek humoru naplnil srdce účastníků valné hromady.

Eva Vincencová

S taji fotografie ji seznámil otec. Doma v provizorní fotokomoře vyvolávali negativy a fotografie, v té době černobílé. Otec fotografoval převážně rodinu, i přírodu, když cestovali po krásných místech naší vlasti. Je možné říci, že právě příroda Orlických hor i okolí Nového Města nad Metují, kde rodina žila, probudilo v Evě vztah k přírodě, která v její fotografické tvorbě převažuje.

Potíže nastaly při přijímacím řízení, když chtěla studovat výtvarnou školu. Nedostala doporučení, a tak složila maturitu nejprve na Střední škole strojnické a teprve po rozvolnění politické situace vystudovala a maturovala na Pedagogické škole v Litomyšli a splnila si tak svůj sen. Během pracovního procesu rozvíjela svůj zájem o výtvarné umění a absolvovala jak nadstavbový kurz výtvarné výchovy, tak školu fotografie v Hradci Králové.

V základní škole Malecí v Novém Městě nad Metují pracovala jako vedoucí vychovatelka a vedla výtvarný kroužek. S nástupem digitální technologie otevřela pro zájemce obor fotografie, o který byl nebývalý zájem. Vytvořila skupiny mladších a starších žáků a pro každou skupinu vypracovala vzdělávací osnovy. Surfovala na internetu a vybírala fotografické i výtvarné soutěže, do kterých opakovaně zasílala práce žáků. Byly to například Národní soutěž fotografie, Mezinárodní výtvarná soutěž Lidice, International Student's Visual Arts Contest-cum-Exhibition of Hong Kong (HKISAC), kde v roce 2017 získala Nicol Plecháčová (11 let) hlavní cenu Grand Prize v tématu The Good Earth. Cenu si přebírala osobně. Navíc si její vítěznou fotografii vybral Supraphon pro přebal CD Bohuslava Martinů Madrigals.

Ve vlastní tvorbě Evy Vincencové převládá fotografie přírody, nevyhýbá se ani živé fotografii s humorným podtextem. Je členem Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání, s nímž se účastní kolektivních výstav v České republice i v Polsku a fotografické soutěže Ratibořický mapový okruh. Této soutěže se účastní i žáci

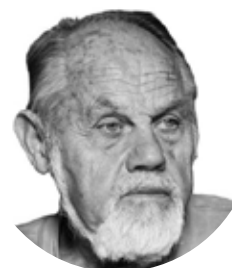
ZŠ Malecí a je třeba podotknout, že jejich kolektiv nikdy nebyl poslední.

Také každoroční přehlídka fotografií realizovaná ve výstavních prostorách zámku v Novém Městě nad Metují nese stopy činnosti Evy Vincencové, neboť motivuje žáky k fotografování.

Výběrem fotografií pro výstavu napomáhá odkrývat talenty.

Přínos Evy Vincencové zejména pro rozvoj mladých adeptů fotografie je nezpochybnitelný. Svědčí o tom řada ocenění, které žáci ve výtvarných soutěžích získali.

Rudolf Němeček, 2025

Jak jsem si povídal s horolezcem a fotografem Janem Červinkou

O legendárním horolezci a horském fotografovi Janu Červinkovi z Vrchlabí jsem v našem půlročníku krátce psal již před 17 lety. Od té doby se veřejnost měla seznámit možnost s jeho fotografickou tvorbou na mnoha autorských výstavách.

V roce 2008 rovněž vznikl i rozhovor, kde jsme si spolu povídali zejména o jeho horolezeckých aktivitách. Zavzpomínal ale i na své fotografické začátky hodně ovlivněné přátelstvím s neméně legendárním fotografem Vilémem Heckelem.

/ FOTOGRAFIE VILÉMA HECKELA ZACHYCUJÍCÍ VYČERPANÉHO JANA ČERVINKU PŘI VÝSTUPU NA DIR ZOM V ROCE 1967 /

/ JAN ČERVINKA / HIMÁLAJ - MAKALU / STROM NA CESTĚ /

Honzu Červinku si v sobotu 19. dubna 2025 k sobě povolalo horolezecké nebe...
Jeho životní výstup trval bezmála 95 let. Hore zdar, Honzo!

Pane Červinko, narodil jste se v Opavě.

**Co stojí za Vaší celoživotní láskou zvanou horolezectví?
Jak se to přihodilo?**

V Opavě jsem se narodil, ale po dvou letech jsme se přestěhovali do otcova olomouckého rodiště. V učení, ještě za války, mě jeden ze starších kolegů zlákal k vodáckému sportu. Jezdil jsem s nimi na kajaku. Ve vodácké meze sezóně se hledaly další aktivity. Jezdili jsme do Prachovských skal, Sedmihorek, kde jsme viděli, jak se tam leze, a tak parta řekla, že by se to mohlo zkusit taky. U Olomouce byly v Hlubočkách nad řekou Bystřičkou asi 30 m vysoké skály. Jednou v létě mě tam členové místního horolezeckého oddílu vzali. Na konopném laně jsme nejprve zlézali malou asi pětmetrovou skalku, ale pak mě vzali na takový exponovanější traverz. Vepředu horolezec, vzadu horolezec, uprostřed já. Podíval jsem se dolů k Bystřičce a dostal

strach. Řekl jsem si, že jestli se odtamtud dostanu v pořádku, tak tím jsem s horolezectvím skončil. Tehdy mi navíc ujel vlak, já přijel domů pozdě večer a pěkně si to odnesl. Máma mě už totiž nahlásila na policii, že jsem se ztratil. To bylo někde v roce 1946-47. Jo a slib jsem nedodržel.

Takže první vysoké hory byly Vysoké Tatry?

Jo, koncem čtyřicátých let jsem tam byl prvně v rámci oddílového zájezdu. Tatry byly přístupné absolutně všem. Chodit i tábořit se mohlo všude. My měli tábor u Žabích ples. Vyvrcholením zájezdu byl výstup na Žabího koně (klasifikace III). Starší kolegové ale usoudili, že jsem na takový výstup příliš mladý, a tak jsem dost naštvaný musel na Štít Olgy, což je dvojka. Tím skončila má první návštěva Tater. Naštěstí na dalších výpravách jsem si už mohl dělat, co jsem chtěl.

V padesátých letech jste se stal členem nově vytvořeného československého reprezentačního družstva.

První reprezentační družstvo vzniklo v roce 1952. Každý z kraů vyslal nějaký počet horolezců na první sraz v tatrá-

nské Bělovodské dolině. V obrovských stanech nás bylo asi 70. Všichni se rozdělili do lezeckých družstev, já byl nejmladší, a navíc za Olomoucký kraj jediný, nikoho jsem tam neznal. Zbyl na mě nejstarší horolezec, pan Trousílek. Řekl jsem: „Pane Trousítku, nemohli bychom si spolu něco vylízt?“ Pohrdavě se na mě podíval. „S tebou? Umíš vůbec lízt?“ Nakonec jako první nastoupil na pětkovou Litvorovou věž a moc mu to nešlo. Tak já za ním: „Pane Trousítku, prosím vás, nemohl bych to zkusit?“ No a pak jsem to celý vyvedl až nahoru. Na závěr bylo vybráno asi 18 lezců a tím vzniklo reprezentační družstvo. Já mezi nimi.

Tím se otevřely možnosti k vycestování do opravdových hor, ne? Alpy, Kavkaz...?

V 55. roce jsem byl veden jako náhradník pro první výjezd do Alp. Velička si na Galerii Gangu zlomil pánev, a tak jsem se součástí jedenáctičlenné skupiny stal i já. Z italské strany pak naše skupina vylezla hřebem na Mt. Blanc. Pěkný výstup. Kavkaz byl pro cizince dost nepřístupný, takže první expedice byla až v roce 1958. Museli jsme se ale podříditi tamnímu nesmyslnému režimu. Ranní společné rozcvičky, schvalování výběru túr, kontrolování, co na výstupy s sebou (museli jsme např. brát i hlávku zelí, dřevo na topení...). Počasí moc nepřálo, takže jsme se museli spokojit s výstupem na Elbrus klasickou cestou.

Nebyli jste při pohledu zpět až příliš troufalí? Myslím to ve vztahu k tehdejšímu vybavení, materiálům, technice.

Pravda je, že naše první výstroj pocházela z pozůstatosti po německé armádě. Okované kožené boty, klasická kovaná stoupací železa-mačky, konopná lana a celťové oblečení. Později, kdo mohl, dělal si doma péřové bundy a spacáky. Měl jsem výhodu, že moje sestra byla švadlena, takže u ní v kuchyni se to cpalo, všude kolem plno perí. Na Kavkaze jsem to pak ještě dobře prodal a vše utratil za jejich „maróženoe“.

V pětapadesátém jsme ale přivezli z Francie vzorek batohu (kletrsak), vibramové podrážky, stoupací železa. U nás se to pak předalo šikovným lidem v příslušných firmách a začalo se to vyrábět. Spousta vybavení se ale i nadále dělala na koleně.

A co doprava do tisíce kilometrů vzdálených asijských zemí? Pamatuji-li si ještě z vojny, tak např. Praga V3S snad nejezdila rychleji než 60 km/hod.

Maximálně 60! První oficiální československá expedice byla v roce 1965 do Afghánistánu do oblasti Váchánu v Hindúkuši. Ne všichni museli „véskou“ jet. Byla totiž zřízena letecká linka Praha-Kábul. Z Teheránu jsme už ale byli v letadle jen my a pamatuju se, že je už ani nikdo nenaváděl.

Takže letěli „na oči“?

Jo, možná že jo (smích). V Kábulu na docela moderním letišti nás vítala asi stovka lidí. Nakonec ale vyšlo najevo, že v podpalubí převážíme rakev s afghánským nebožtíkem z Československa a početná rodina si přišla pro tu mrtvolu... Trvalo ještě měsíc, než jsme dostali povolení a mohli z Kábulu do Váchánu vyrazit. Měl jsem ale výhodu, byl

jsem v expedici zařazen i jako asistent kameramana Československého krátkého filmu, takže jsme spolu za ten měsíc zemi docela projeli a natočili spoustu zajímavého materiálu. Pětaticetimilimetrová kamera, baterie a kazeta ale vážila asi 12 kg, takže v horách jsem krom běžné zátěže musel vynášet ještě tuto techniku. Hlavní kameraman pak natáčel pomocí dlouhých teleobjektivů ze základního tábora.

Fotografoval jste dříve, než lezl po skalách, nebo to byla pozdější touha zdokumentovat to, co málokdo mohl zažít a vidět? Jak Vás poznamenal svou fotografickou posedlostí Váš přítel nejen na laně, vynikající fotograf Vilém Heckel?

No, fotografovat jsem začal při první výpravě do Alp půjčenou Leicou na atypický formát 24 x 24 mm. Později s námi začal jezdit do Tater Vilda Heckel. Měl ale spoustu těžké techniky, takže jsem se mu vždy nabídnul, že mu s těma foťákama pomůžu. Byl jsem pak tedy u toho, když fotil, a to byla pro mě první a asi největší škola. Z Ruska jsem si pak přivezl svůj první vlastní fotoaparát, bytelný kinofilmový Kyjev.

S Vilémem Heckelem jste se potkával často. Jak to bylo v roce 1967 na Tirič Miru?

Výstupem na 7 706 m vysoký vrchol jsme mimo jiné vytvořili československý výškový rekord. Sestoupili jsme pak do sedla, přečkali noc a chystali se dolů. Ráno bylo krásně, cítili jsme se dobře, a tak volba padla ještě na bezmála 7 500 m vysoký západní vrchol. Úplně vyčerpaní a dehydrovaní jsme po jeho zdolání slanili do IV. výškového tábora, kde na nás čekal Vilda. My úplně vyřízení, žízňiví. A co udělal jako první on? No začal nás fotit, jak se potácíme. Nechci opakovat, co jsme mu tehdy řekli. Samozřejmě, že už ale měl nachystaný teplý čaj a tak. Byl z našeho stavu ale dost nešťastný, protože měl příslibeno, že s ním někdo vystoupí na sousední 6 875 m vysoký vrchol Dir Zom. Šel jsem s ním stranou a říkám: „Vildo, víš co? Já řeknu, že mně je blbě a že tady se mnou počkáš do rána a druhý den že půjdeme dolů“. Ráno jsme vyrazili nahoru. No vyrazili. Já se spíš plazil, ale na vrchol jsme nakonec oba dolezli. Vilda tam dle svého tvrzení udělal nejlepší ze svých záběrů. V základním táboře jsem se pak 14 dnů léčil z pneumotoraxu. Teprve pak jsem byl schopen vlastní chůze. A když jsme se vrátili domů, Vilda mi daroval svůj Rolleiflex.

Olomoucká expedice v roce 1970 na karákoramský Haramoš Vám zřejmě zachránila život.

Horolezecký svaz olomouckou expedici povolil s tím, že já tam pojedu jako garance zkušenosti. Mezi tím ovšem ale udělali liberečtí expedici do Peru, Vilda mně už dokonce vyřídil i lodní lístek. Říkám mu: „Vildo já jsem to slíbil kamarádům a ta expedice by nemohla vyjet, nezlob se, rád bych do Jižní Ameriky jel, ale nedá se nic dělat“. Dokonce i manželka mi vyčítala, proč tam nejedu, když jsem tam ještě nikdy nebyl. Do Pakistánu jsme vyjžděli asi 11 dnů po tom, co tam všichni pod lavinou zahynuli...

Co to s člověkem udělá, když řízením osudu přijde naráz o několik přátel?

/ JAN ČERVINKA / Himálaj - Nepál - Makalu - Cesta nosičů po sněhu -1973-1976 /

Odjíždíte vždy s tím, že i vám se to může stát a musíte s tím počítat. Když se člověk zabije, nedá se s tím nic dělat. Je to fakt. Horší ale je, když se třeba těžce zraní, žije a nemůžete mu pomoci. Strašný pocit bezmoci. Vzpomínám na vážné zranění Honzy Kounického na Makalu. Byli jsme s ním ve výšce 7 900 m a nebyla šance jej dostat dolů.

Jako rodák z Police nad Metují se musím zeptat, zda jste se kdy na laně setkal s Mírou Šmídem?

Mirek byl zvláštní člověk. Rád všem oponoval, přitom byl obrovský kamarád a bylo na něho stoprocentní spolehnutí. Vídali jsme se poměrně často. Například v roce 1990 jsme v malé partě vyrazili do pohoří Ťan šan na Chan Tengri (6 959 m). Den před vrcholovým útokem mě ale šíleně chytly zuby. Musel jsem rychle dolů. Absolutně odmítal pustit mě do základního tábora samotného. Sestoupili jsme tedy společně. Pak se vrátil a kopec vylezl.

V Hindúkuši byl před 41 lety Vaším spolulezcem Vlastimil Šmída. Je to shoda jmen, nebo jde o stejného Vlastimila, s kterým jste po roce 2000 slezl několik vrcholů v jihoamerických Andách?

To je ten samej. Seznámili jsme se právě v Olomouci na skalách v Hlubočkách. Je ale o tři roky mladší... (smích).

Kdo pro Vás ve Vašem životě lezce nejvíce znamenal?

To je těžký. Opravdové přátele člověk nejlépe pozná v situacích, kde o něco jde. Třeba i o život. V mezních situacích. Teď mě napadá právě Vlastík Šmída.

Je známo, že výstup např. na osmitisícový vrchol s použitím kyslíku jeho výšku z hlediska obtížnosti o mnoho set metrů snižuje. Použil jste někdy k výstupu umělou formu tohoto k životu nezbytného plynu?

Jednou jsem ho použil. Když jsme lezli Makalu. Nabídnul jsem se, že nahoru vezmu „šestnáctku“ kameru. Možná 6 kg váhy navíc. Spali jsme v 7 900 m a druhý den vidím, že tam leží jedna maska a poloprázdná bomba. Asi po padesáti metrech byla prázdná.

Nicméně jste si to vyzkoušel a ...

... a bylo to bezvadný (smích).

Co říkáte komerčním „vynáškám“ movitých klientů na vrcholky světových hor? Nedegraduje to smysl horolezectví?

Kdo má dnes peníze, najme si nosiče, celou dobu dýchá kyslík, který mu nese nosič za ním a jde. Tábory jsou postavené, jde se na lehkou. Není to už ono, ale je to tak.

/ JAN ČERVINKA / HINDUKÚŠ-CESTA-DO-IV /

Ono se dnes změnilo mnohé. Například ledopád Kumbu pod Mt. Everestem využívají jako obchodní artikl šerpové. Celý ledovec zajišťují, trasu udržují a vybírají za průstup peníze. Jiná doba.

Kdy se Vám v horách chodilo nejhůře?

Myslím, že nezapomenu na prvvýstup na jižní vrchol kavkazské Ušby severozápadní stěnou. Prvvýstupy se nepovolovaly, dělali jsme to s Vlastíkem Šmídem načerno. Druhý den výstupu jsme se museli za vytrvalého sněžení v kolmé stěně zaskobovat a ve smyčkách přečkat dlouhou noc. Další den se nám nakonec podařilo vylézt do sedla, ale tam jsme myslím měli namále.

A kdy Vám tam naposledy bylo dobře?

No já si myslím, že to bylo pěkný, když jsem s dcerou po padesáti letech vylezl na Mt. Blanc.

Pane Červinko, nezlobte se, považují Vás v bezmála 78 letech za přírodní úkaz. Nemohu se nezeptat, jaké máte další plány? Říkal jste něco o Pákistánu.

To padlo, Vlastík měl teď nějaké zdravotní problémy, ale říkal, že už má něco nachystáno. Pákistán asi ne, bude to

asi Evropa. Něco malého. No měli bychom taky už trochu uvažovat o našem věku... (smích).

Bylo mi potěšením s Vámi posedět a naslouchat. Na prahu nového roku Vám přeji pevné zdraví, „Hore zdar“ a „Dobré světlo“!

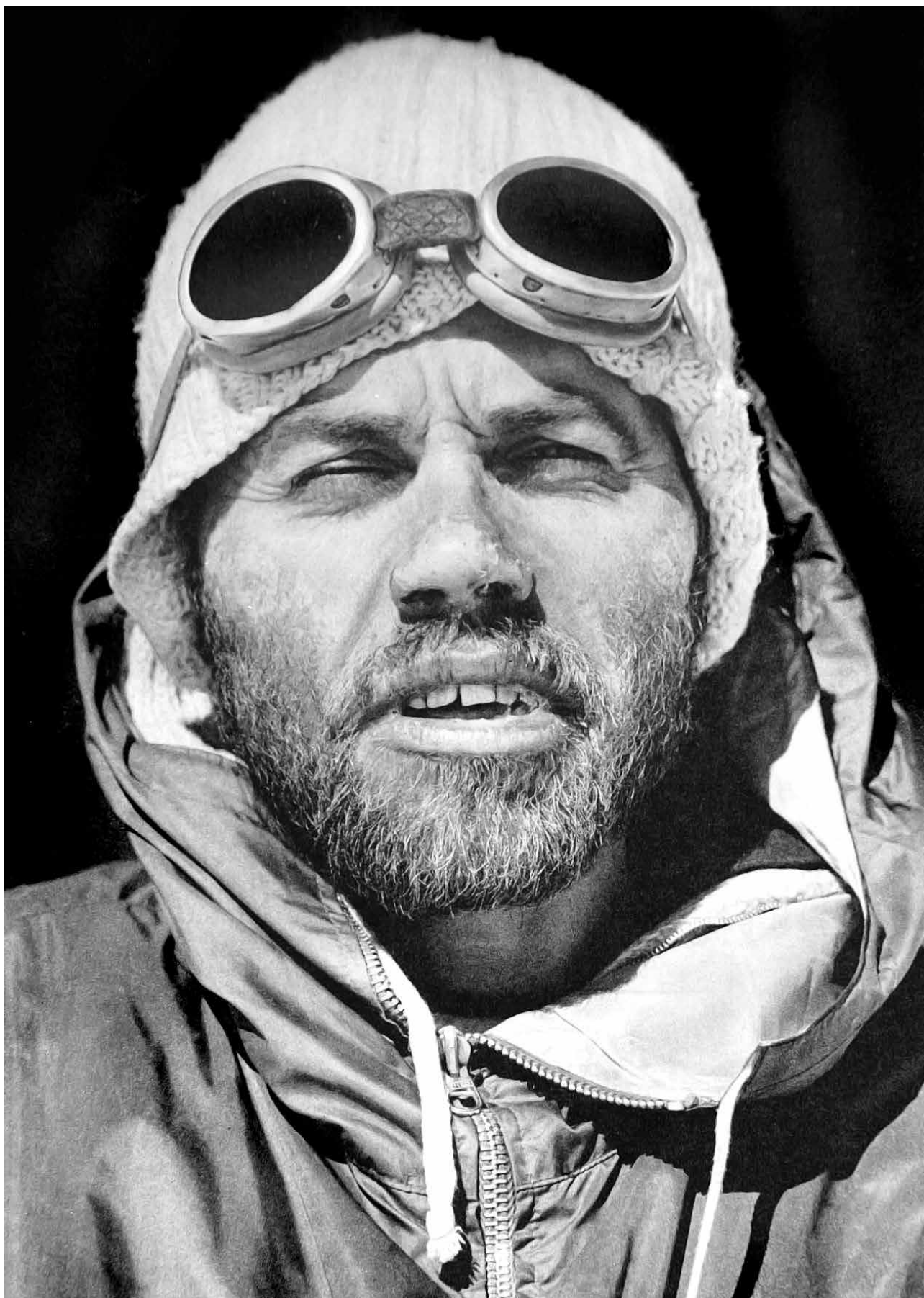
Vám také přeju a ať máte úspěchy ve fotografování. A pane Košťál, když jste také horolez, nemohli bychom si tykat?

Honza.

Ctibor.

V trutnovské kafiřně se 3. 1. 2008 ptal Ctibor Košťál.

/ JAN ČERVINKA 1967 / FOTO VILÉM HECKEL /

Kateřina Göttlichová

Katka je skvělá a úspěšná fotografka. První, co mě napadne při pohledu na její fotografie, je dokonalost, nápady, fantazie, preciznost a znalost „řemesla“. Známe se už spoustu let. Kdysi jsme se obě účastnily soutěží ve Fotovideu. Setkaly jsme se na jednom vyhodnocení, daly řeč o fotografii, následovalo společné fotografování Prahy. Vydrželo nám to dodnes. V každém čísle Fotoimpulsu chceme představit někoho z členů VSVF. Dnes si budeme povídat s Katkou.

Asi se tě budu muset zeptat na fotografické začátky, i když je to otázka vskutku banální.

Mám to trochu jinak než většina mých fotografických přátel. Žádná vůně vývojky, filmy a zvětšovák, ani proces objevování kresby. Žádná nostalgie. V roce 2005 jsem rovnýma nohama skočila do digitálního světa s pomocí prvního kompaktu. Současně jsem užasla nad možnostmi postprodukce v počítači. A TO byla pro mě ta magická chvíle.

Co nejraději fotografuješ?

Velmi ráda bych fotografovala lidi, ale příležitostí je málo. Obvykle si netroufám jít k cizím osobám nablízko, nerada se dostávám do konfliktů. Párkrát jsem to zažila a člověk má pak zkažený den. Když ještě vyloučím přírodu, neboť jsem Pražák a „kavárenský typ“, pořád toho zbývá dost. Hodně se věnuji svým vnoučatům, rodinné fotografie považuji za důležité. Kupodivu to moje děti ocení.

„Mám to trochu jinak“

Co fotografie a cestování?

Nedovedu si představit, že někde jenom JSEM. Bez možnosti fotografovat bych snad ani nikam nejela. Sice nejsem velký dobrodruh, vzdálenější destinace a nepohodlí ve mně budí hrůzu, ale úplně jsem na změnu lokalit nerezignovala. Je však fakt, že fotografie, kterých si opravdu cením, vznikly z velké většiny prakticky za humny.

Málokdy nadchne fotografie tak, jak se objeví na displeji fotoaparátu. Divák čeká něco alespoň trochu neobvyklého. Jak jsi na tom s postprodukcí?

To je otázka na tělo! Tady jsem zase trochu jinde. Nejlepší část z celého procesu je pro mě nikoliv čas fotografování, ale právě doba strávená u počítače a hloubáním nad získaným materiálem, který je v mnoha případech teprve surovinou. Ano, upravám fotografie jdu naproti od nenápadných zásahů po komplikované koláže. Ten pocit, když přijde inspirace...!

Tomu rozumím. Na tvých fotografiích je rozhodně vidět, že nad nimi přemýšlíš. Dáváš přednost barevné nebo černobílé fotografii?

Mám ráda oboje. Málokdy jsem předem rozhodnutá, kterou verzi ve výsledku použiju. U koláží a abstrakcí vede barva.

Co ti víc sedí? Jednotlivé fotografie nebo ucelené soubory, kde je větší prostor k vyjádření myšlenky?

Častěji se snažím o ucelený soubor. Ten obvykle vznikne z jednoho místa nebo na jedno téma. Málokdy pracuju na dlouhodobých projektech. Ale když se povede jeden kousek, taky to není k zahzení!

Tím, že jsi z Prahy, máš možnost navštěvovat četné výstavy. Víš, že toho využíváš. Co ti výstavy dávají?
Městské prostory jsou pro mě jako pro jiného příroda. Galerie jsou skvělá místa. Člověk je tam obdarován

dvakrát: Vstřebává umění, které vytvořili jiní, a současně participuje získáváním vlastních záběrů. Fotografické výstavy jsou samozřejmě přínosem vždycky.

Fotografie je mimo jiné i příležitostí k setkávání.

Cítíš to také tak?

Vrátím-li se do svých začátků, nejdříve to vypadalo jako nenápadný, spíše samotářský koníček. Zcela nečekaně mi však přinesl velkou spoustu kolektivních akcí s fotografy z pražské skupiny Fotopivníků, pravidelné výjezdy s Vládou Skalickým, propojení s Polským fotoklubem a v neposlední řadě s lidmi kolem Hradecké fotografické konzervatoře (ač nejsem jejím absolventem). Také jsem byla přijata do fotoklubu Alfa. Prvotní impuls mám od tebe, Evo, a teď spolu píšeme pro Fotoimpuls. Není to nádhera?

Jasně, že je. I já to tak cítím

Dříve byla fotografie věc hmatatelná, dnes se nám přestěhovala do světa virtuálního.

Jak se s tím vyrovnáváš?

Jsem velký zastánce fotoknih. Každý rok jich mám několik, samostatnou kapitolou jsou i knihy rodinné. A mám vyřešené Vánoce.

Katko, jsi hodně úspěšná i ve fotografických soutěžích.

Připadají ti důležité a inspirativní?

Každý autor je rád, když jeho dílo vidí ostatní. Několikrát se mi podařilo uspořádat samostatnou výstavu v Praze

i mimo ni. Přiznávám, že tu chvíli slávy si opravdu užiju. Pravidelně posílám fotografie do soutěží Premiéra a NASFO. Když se zadaří, tak visím 2 dny v Blatné jako účastník Blatenského fotofestivalu.

Vím, že je zbytečné dobré fotografie vysvětlovat.

Ale přesto, co bys řekla k fotografii s podivnými očima na pozadí čehosi neurčitého, která mě zaujala?

Tady jsi mě trochu nachytala na švestkách. Byla jsem minulý týden v galerii DOX, kde současně vystavuje několik autorů. Jedna z výstav byly sochy a k tomu běžela projekce. Tak jsem tu hlavičku před projekcí posunula. Jak říkám, postprodukce se občas hodí.

Považuješ za důležité se ve fotografii vzdělávat?

Máš nějaké fotografické vzdělání?

Nemám, jsem autodidakt. Nebudeš mi to věřit, ale největší dávku fotografických dovedností mám od tebe. Každé setkání s kamarády fotografy mi hodně dá nejen kvůli legraci, ale i pro vývoj fotografického myšlení a inspiraci. Tímto děkuju všem, kteří se na tom podílí.

Děkuji. Také mám pocit, že nejvíce se člověk učí od kamarádů. Tím asi naše povídání zakončíme. Katko, přeji bohatou představivost a z toho plynoucí spoustu krásných fotografických obrazů.

S Katkou si povídala Eva Stanovská.

/ERYNIE/

Fotografie s příběhem

Hana Michaličková – autorka

Fotografie 1 Erynie

Svědomí, které je popichováno přemítáním o správnosti konání, liknavosti či hloubce myšlenek.

Fotografie 2 Návraty

Tolikrát jsem stála nad tímto údolím, prozaicky po návratu z toulek přírodou, či pomyslně po návratu k lidem mi blízkým.

Už vidím vížky kostela, údolím voní chleba, mé toulavé nohy mne vedou zpět domů. Pokolikáté už...

Fotografie 3 Kunčina Ves

Tak krásný den, čistý a jiskrný. Tisíce rozkvetlých pampelišek, pomněnek, stromů. Jednoduchost a milost dne mne činí šťastnou, je den mých narozenin.

Fotografie 4 Za zrcadlem

Ta zvědavost, ta touha nahlédnout do nitra záhad, do života a myšlenek již jinými prožitých.

Fotografie 5 Koupaliště

Mám pod okny přírodní koupaliště. Začátkem minulého století je vybudovali v pohraničí místní lidé. 100 × 50 metrů. Dnes již vypadá jinak, ale pořád přináší radost z vody. Ráda se koupu nebo alespoň nořím do horské vody do listopadu. Ale atmosféra u vody dokáže také kromě radosti vyjádřit i můj smutek nad bytostmi, které odešly.

Petr Soukeník

1. Erynie

Myslím, že fotografie zcela koresponduje se svým názvem. Snímek ve mně vyvolává určitý smutek, napětí a nejistotu budoucího. Řekl bych velmi dobře zpracovaný.

2. Návraty

Takhle si představuji brzké ráno nebo soumrak někde na venkově. Klídek, pohoda, žádný spěch...

3. Kunčina Ves (název fotky mám bez češtiny)

Kouká na mě opuštěnost a samota, i když naopak začínající rozkvět místní louky ukazuje na blížící se jarní optimistické období plné života.

4. Za zrcadlem

Při pohledu na tento snímek mám dost smíšené a roztříštěné pocity stejně jako samotná fotografie.

5. Koupaliště

Tajemství, takhle bych snímek nazval. Tajemství je celý tento skvělý snímek.

/ KOUPALIŠTĚ /

/ KUNČINA VES /

/ NÁVRATY /

/ CAMDEN /

Londýn příjemný a nevšední

Mám ráda města. Velká města. Uprostřed zimy jsme se vypravily se Zuzkou, s Ditou a jejími dvěma dcerami do Londýna. U nás mrzlo, ale v ostrovní Anglii vládlo univerzální počasí nad nulou, s deštěm, ale také se slunečnými dny. Potěšení Londýňanů vybíhali do ulic a parků, někteří svůj běh vylepšili i krátkými kalhotami.

Všechny z nás už v Londýně byly. Vynechaly jsme tedy nejznámější atrakce typu Big Ben, Buckinghamský palác, katedrálu a most na Temži. Hledaly jsme něco mírně alternativního.

Úvodní deštivý den se ukázal jako velmi příznivý. Strávily jsme ho v Tate Modern, což je obrovská galerie moderního umění. Stejně byla jedním z cílů, kvůli kterému jsme do Londýna přijely. Část galerie je stálá a zahrnuje průřez moderním uměním (jen pro zajímavost – je zdarma). Kromě toho lze navštívit výstavy a projekty sezónní. Umění přestává být statické. Výstava s názvem Elektrické

sny: Umění a technologie před internetem nás zavedla do snové krajiny strojů, pohybu a podmanivých instalací. Barva, světlo, pohyb, bylo na co koukat a fotografovat. Fascinující byla výstava Anthonyho McCall: Solid Light. Vlastně to byla spíš instalace. Paprsky světla promítané přes tenkou mlhu vytvářely v prostoru obrovské světelné kužely. Procházející návštěvníci vytvářeli magické pohyblivé stínové sochy. Zajímavé i k fotografování. Pokud by měl někdo zájem: tato výstava je otevřená do konce června 2025. Strávily jsme v galerii celý den a stejně jsme vše neviděly.

Další dny – krásně slunečné – jsme se vydaly poznávat méně navštěvované části Londýna. Přilákala nás čtvrť Camden. Je známá svými trhy, svéráznou uliční architekturou, graffiti a mural artem (velkoplošnými malbami na zdech). Obzvláště část s jídlem lákala, nechyběl stánek se žádnou z oblíbených světových kuchyní. Chyběla snad

jen anglická kuchyně, ale o té zlí jazykové tvrdí, že stejně za moc nestojí. Kari odněkud z Asie bylo fakt skvělé. Čtvrť Camden protéká Regentův kanál. Plují po něm lodě a procházka po jeho břehu do míst, kde jsme bydlely, byla prima.

Ubytování jsme měly nedaleko nádraží King's Cross.

Nádraží je krásná budova, uvnitř se zajímavě „štrykovaným“ interiérem. Navíc nádraží proslavil Harry Potter, odtud se přeci odjíždí do Bradavic. Má tu svou sochu, jak mizí ve zdi, ale na nástupišti 9 a ¾ to není...

Obdobně příjemná byla čtvrť Brixton. Obyčejná část Londýna, rozhodně fotogenická. Plná lidí, zákoutí, muralů. Objevila jsem například stavbu z námořních kontejnerů nejrůznějších barev. Kdoví kdo v ní bydlí... Obešla jsem ji a ukázalo se, že jde o Pop klub, i uvnitř svérázně vybavený. Takováto překvapení mám ráda...

Na internetu jsem našla, že pod nádražím Waterloo je osmisetmetrový tunel, kde jsou oficiálně povolené graffiti. Leake Street Tunnel, pokud byste si chtěli vygooglit.

To jsme si nemohly nechat ujít. Široká podzemní ulice je

lemovaná street artovými obrazy. Žádné čmáranice.

V roce 2008 tam oblíbený pouliční umělec Banksy uspořádal festival graffiti a od té doby slouží tunel tomuto účelu. Několikametrová díla mají bohužel jepičí život. Kromě originální Banksyho malby, zakryté sklem, zmizí časem každý obraz pod další vrstvou umění.

Když jsme prošly tunel na druhou stranu, narazily jsme na skupinu lidí v bílých kombinézách se spreji v ruce. Aha, že by workshop? Ano. Google mi pak našel, že se tu opravdu konají pravidelné kurzy zaměřené na graffiti. Nauč se sprejovat a neumaž se u toho.

Skvělou atrakcí jsou londýnské double-deckery.

Je z nich krásný rozhled a pěkně se z nich fotografuje.

Nějaký nemilý zážitek? Snad jen oslava čínského nového roku na Trafalgarském náměstí. Vše ohrazené plotem, v rudé barvě, lampiony. Admirál Nelson, stojící nad náměstím, se určitě v hrobě obracel.

Ale jinak samá pozitiva. Londýn pro mě určitě patří mezi nejzajímavější evropská města.

Eva Stanovská

/ NATALIE MARČANOVÁ / BELVEDER /

Dírková komora věčně živá

Nebojte se, nebude následovat obšírný historický přehled ani popis funkce camery obscury neboli pinhole. Hodlám se spíš zaměřit na aspekty současného využití tohoto fenomenálního vynálezu na základě vlastních zkušeností.

K prvnímu seznámení došlo v roce 2023 na workshopu Galerie hlavního města Prahy (GHMP), kam lektorka Eva Pejchalová přizvala fotografa Lubora Houška. Fascinována dřevěnými krabicemi na stativěch a světlocitlivým materiálem v kazetách jsem jako pasivní pozorovatel přihlížela měření expozice, odhadu její úpravy podle vytištěných tabulek a zdoluhavému pořizování snímků při procházce v okolí. Vyvoláním v temné komoře pak vznikly černobílé negativy. Na pozitivy se ovšem muselo čekat do další etapy. Zaujalo mě, jak jedna z účastnic předváděla krabičku od sirek s kinofilmem, údajně zhotovenou podle herce Igora Chmely. Na záhadné expoziční tabulky mě zasvěceně odkázala na stránky Davida Balihara <https://www.pinhole.cz>. Ne, že by výpočty byly extrémně složité, ale bez vlastního zařízení a trochy praxe zůstaly v teoretické rovině. Až v roce 2024 se naskytla příležitost workshopu v Národním technickém muzeu (NTM). Lektor Tomáš Štanzel a fotograf Pavel Kormunda předváděli dírkové kamery z plechovek, krabic, fotoaparátů, 3D tiskárny; včetně panoramatických či s více dírkami.

Po takto ohromujícím úvodu jsme si trpělivým „smirklováním“ kousku nápojového plechu a jeho opatrným propíchnutím jehlou samostatně vyrobili vlastní dírky. Pečlivý Tomáš Štanzel zkontroloval pod mikroskopem čistotu provedení a pomocí zvětšovačku každému proměřil

průměr dírky – ta moje měla 0,25 mm. Její okolí se začernilo fixem pro zamezení odlesků a plíšek se vlepil do krabice s černým vnitřkem. V temné komoře se pro focení v interiéru na protilehlou stranu vlepil film; pro focení v exteriéru se zaměnil negativním fotopapírem. Ke slovu opět přišly přepočty expozic podle tabulek pro konkrétní díрку a krabici a po jejím upevnění na stativ se vyrazilo do terénu. Exponované materiály se vyvolaly klasickým postupem včetně pozitivu (v mém případě na dvakrát, protože jsem papírový negativ přiložila obráceně). Plíšky s dírkou jsme si mohli odnést jako suvenýr.

Když nám letos ve Fotoškole Pavel Scheufler zadal úkol „Krajina neobvykle“, rozpomněla jsem se na díрку a vzchopila se k zprovoznění digitální pinhole. Do nově zakoupené krytky k Canonu mi syn vyvrtal díрку; plíšek jsem zastříhla, vlepila dovnitř a útvar instalovala na foťák místo objektivu. Pavel Kormunda mi prozradil, že Canon mívá vzdálenost 42 mm, takže mi vydělením vycházela clona 168. No a s nastavením jsem se musela poprat – tušila jsem, že ISO má být malé a že čas bude dlouhý. Nastavila jsem BULB a připojila drátěnou spoušť. První pokusy jsem dělala v minutách (jako v NTM na papír nebo film), takže vše vycházelo bílé, než mi došlo, že v digitálu jde o přeexponovaný pozitiv! Jak ale určit expozici? Googlila jsem, jak dlouho exponují jiní, a z kusých

/ LUBOR HOUŠKA / KLUB NEKÁZANKA V LYSÉ N.L. /

informací jsem vyseparovala časy od 3 sekund do 4 minut. Ověřila jsem experimentálně z okna. Poté jsem platanu v Chotkových sadech u Belvederu dopřála čas 11,5 vteřin, což bylo skoro moc. Výhodou digitálu je okamžitá kontrola kompozice snímku, pořízení série a formát RAW. Trefit se do záběru a bez použití stativu ničím necuknout, znamenalo využít cokoli pevného: v tomto případě zeď a podložení kamínkem. Dírka překvapivě zabírá vše kulisovitě včetně detailů popředí. Zpočátku jsem byla trochu zklamaná impresionistickou neostrotí snímků – tak buď to chce ještě menší díрку, nebo vadí nějaký záchvěv (Canon EOS 100D nemá možnost předsklopení zrcátka).

S novou „hračkou“ jsem se pochlubila vnukovi, snažili jsme se vyfotit něco v interiéru, kde časy v přítmí byly 1,5 až 4,5 minuty (nějak mě nenapadlo zvednout ISO a zkrátit čas). Tak jsem se vrátila k studiu a našla zajímavý návod s nastavením Av a ISO, kde se namáčknutím ukáže čas; nastaví se pak zpět M a čas podle toho upraví. Nějak to funguje, i když k plnému pochopení jsem nedozrála. Při pilném samostudiu jsem narazila na informaci, že existuje Světový den dírkové komory. Povzbudilo mě to k úvaze, že bych do galerie [https://pinholeday.org/...](https://pinholeday.org/) ery mohla, zcela premiérově, také přispět amatérským snímkem. Mrkla jsem i na starší ročníky a zjistila, že v roce 2001 se za Českou republiku zúčastnil jediný David Balihar! V průběhu desetiletí počet přispěvatelů zvolna narůstal k 27–40; rekordními byla léta 2012 a 2013 s 51 autory; poté vlna zájmu opět opadala, až se od 2018–2024 ustálila na počtu kolem 20.

To by se mohlo změnit. Organizační podmínkou je pořízení snímku přesně ten den, což je poslední neděle v dubnu.

Dvoutměsíční rezerva na zpracování tam pochopitelně je. Shodou okolností mě Lubor Houška, jako člen Fotoklubu Nekázanka, pozval den předem do Lysé nad Labem na prezentaci těch svých bedýnek v rámci cyklu Lissa Lumina ... a tak jsme to oba v „den D“ nafotit stihli. Tentokrát jsem zprovoznila stativ a exponovala v časech 7–11 vteřin při ISO 100 z několika stanovišť.

Výběr z asi 20 snímků jsem podřídila znalostem, nabytým v kurzu Photostones Miroslava Němečka ze Školy kreativní fotografie. Mimochodem zmínil, že jejich workshop na kameru obscuru v okolí Okoře již proběhl. O'lektoru Pavlu Talichovi jsem tedy jen mohla dohledat video, kde předvádí formát rozměru asi 1 m². Tím jsem si vzpomněla i na článek o Karlu Richterovi, který na dírkovou komoru dokonce upravil dodávku! Z toho je vidět rozměrová variabilita od miniaturní krabičky od sirek přes různé velké krabice až po podobná monstra včetně místností. A nejen to, pinhole je takový chameleon, že může být zhotovena ze slupky pomeranče, banánu a dalších neobvyklých materiálů – jak se doufám dozvím v rámci přednášky na Fotofestu.

Takže tímto už jsem překonala zklamání ze zrušení plánovaného kurzu na výrobu dírkové komory v Centru uměleckých aktivit v Hradci Králové pro nedostatek zájemců. Měla být dřevěná, možná na pozitivní papír nebo snad velkoformát; lektor Ivan Nehera vždy něčím překvapí.

Z toho všeho plyne, že popularitu dírkové komory je třeba zvyšovat průběžně, nejen ji každoročně křísit a oživovat. Jen tak nám zůstane věčně živá.

Natalie Marčanová

Příběh jedné fotografie

Počátek příběhu mé fotografie sahá až do roku 1995, kdy jsem prvně navštívil ještě tehdy Nepálské království. S kamarády jsme vyrazili do Himálají, s plánem treku kolem masivu Annapuren. Více jak 300 našlapaných kilometrů, tisíce výškových metrů, na zádech čtvrtmetrákový batoh. Strašné? Strašně krásné.

Po více jak týdně jsme přešli klíčové, bezmála 5 a půl tisíce metrů vysoké sedlo a pozvolna po toku řeky Kali Gandaki klesali do údolí. Do údolí sevřeného dvěma osmitisícovkami pyšníci se titulem nejhlubší údolí světa. Stále bylo co fotografovat. A také čím. Na nekomfortní váze zavazadla se významně podílela právě fototechnika. Zrcadlovky Nikon a Mamiya, několik objektivů, blesk, stativ a desítky barevných a černobílých filmů. Dobrovolně podstoupená daň za tenhle skvělý koníček.

Procházel jsem poklidnou kamennou vesnicí a fotil exotické domorodce. Ano, lidi. Sice jsem do Nepálu vyrazil kvůli monumentálním horám, ale krásné a laskavé tváře místních mě okamžitě dostaly. Všimnul jsem si jedné zralejší ženy (věk je tam vždy trochu záhadou) sedící uprostřed cesty a nabízející zralé kukuřičné klasy. Na očích silné chatrné brýle, přes jejichž obroučku si mě měřila. Navázal jsem obvyklý oční kontakt – a cvak. Namasté, dhanyabaad. Neboli dobrý den, děkuji.

Jedna ze stovek tváří, které jsem za více než čtyři týdny dlouhou pouť kolem masivu prvně zlezené osmitisícovky zachytil.

Teprve doma, když jsem nafotografovaný materiál zpracovával, jsem zjistil, že mi žena někoho silně připomíná. Fotografii jsem záměrně zařadil do prezentace o této nevšední cestě a na besedách se vždy hostů dotázal, zda i jim třeba žena s kukuřicí někoho nepřipomíná. Nestalo se, aby se z publika neozvalo zvolání – Jiřinu Jiráskovou, naši vynikající charizmatickou herečku. V hlavě se mi začal rodit troufalý plán, k jehož pozdější realizaci přispěla velická náhoda. Tedy pakliže náhody existují...

Promítal jsem na jedné tradiční čundrácké akci v Peci pod Sněžkou. Stejný scénář, stejná reakce. S tím rozdílem, že po besedě za mnou přišla jedna z účastnic a sdělila mně, že pracovala ve Vinohradském divadle, a že mě může k paní ředitelce dostat. Bomba.

Plán získával jasné obrysy. Nechám z diapositivu udělat fotografii a paní Jiřině ji předám. Co jí k tomu mám ale vlastně říci? Jako že dobrý den, nesu vám fotku jedné starší ženy, která vám je PRÝ podobná. Ale nebojte, takhle vypadat budete nejdříve tak za 20 let... Lichotka. Urážka? To by nešlo, musím vymyslet něco jiného.

S fotoaparátem na krku a fotkou kukuřičné modelky stoupám po zadním schodišti Vinohradského divadla. Je dost času, představení začíná až za hodinu. Klepu na dveře šatny a po výzvě vcházím. Paní ředitelka sedí před zrcadlem a připravuje se na jednu ze svých mnoha rolí. „Dobrý den, paní Jirásková, já jsem... a nesu vám fotografii ženy z dalekého Nepálu, která je vám PRÝ strašně

podobná...“ Ne nesmíš to říci, přemýšlej! „... ale nebojte, takhle můžete vypadat až tak za 20 let... “. A je to venku? Blbečku. Už si nepamatuji, čím jsem se snažil poté situaci zachránit, výsledek byl ale takový, že poněkud rozpačité poděkovala a že fotografovat se rozhodně nechat nechtěla. Mé následné zklamání bylo asi dost čitelné, a tak mi při loučení slíbila, že až bude mít v budoucnu nějaké oficiální focení, na které bude jako žena patřičně připravena, tak že se mi prostřednictvím své sekretářky ozve. Takže konec, finito. Proč by znovu prahla po shledání s člověkem, který jí poněkud nevybíravým způsobem předpověděl budoucnost (do hereckého nebe se odebrala po 17 letech od mé návštěvy).

Trvalo to jen pár dnů a zvedal jsem telefon se vzkazem, že mohu pozítří do Prahy znovu vyrazit. Tentokrát jsem pro jistotu s sebou vzal zjemňující prvek – manželku. Zabalili jsme jeden můj fotoobraz a vyrazili. Přivítala nás elegantní, usměvavá dáma – legenda, a já mohl konečně v klidu vysvětlit, o co mně vlastně jde, že za vše vlastně mohou moji příznivci z přednášek atd., atd. Poměrně dlouho jsme hovořili o našich životech, popíjeli kávu a užívali si jedinečnost vzácné chvíle (tedy my dva s manželkou). „Paní Jirásková, rád bych si vás s dovolením vyfotografoval ve vaší charakteristické póze“. Ležérně si na oči nasadila dioptrické brýle, nad tmavými obroučkami „hodila“ šibalský pohled a zapálila si nepostradatelnou, více než typickou cigaretu. CVAK. A je to. Je po všem. Ne, nebylo. Za rok, za dva vystupovali herci Vinohradského divadla u nás v Trutnově. V hlavní roli paní Jirásková. Využil jsem známosti místních pořadatelů a po představení za ní do divadelní šatny vyrazil. V ruce jsem držel malou kytíčku

čerstvě natrhaných bílých sněženek.

Na její slova nikdy nezapomenu. „Tedy pane Košťále, takovou krásnou kytici jsem dlouho nedostala“.

Usmála se a ochotně mi podepsala naši společnou fotografii z její pražské ředitelny.

Už nikdy jsme se pak nepotkali.

Sláva příběhům a dobré světlo všem. Ctibor Košťál

45. ročník Národní soutěže fotografie 2025

Olomouc v květnu opět městem fotografie

O víkendu 9. a 10. května 2025 byla v Olomouci vyhodnocena 45. národní soutěž fotografie. Fotografie, které byly do soutěže zaslány, porota vyhodnotila již v březnu 2025. Slavnostní vyhlášení výsledků 45. ročníku soutěže a vernisáž výstavy nejlepších fotografií proběhlo v sobotu 10. května 2025 ve Vlastivědném muzeu v Olomouci.

Výstava v Olomouci potrvá do 21. června 2025.

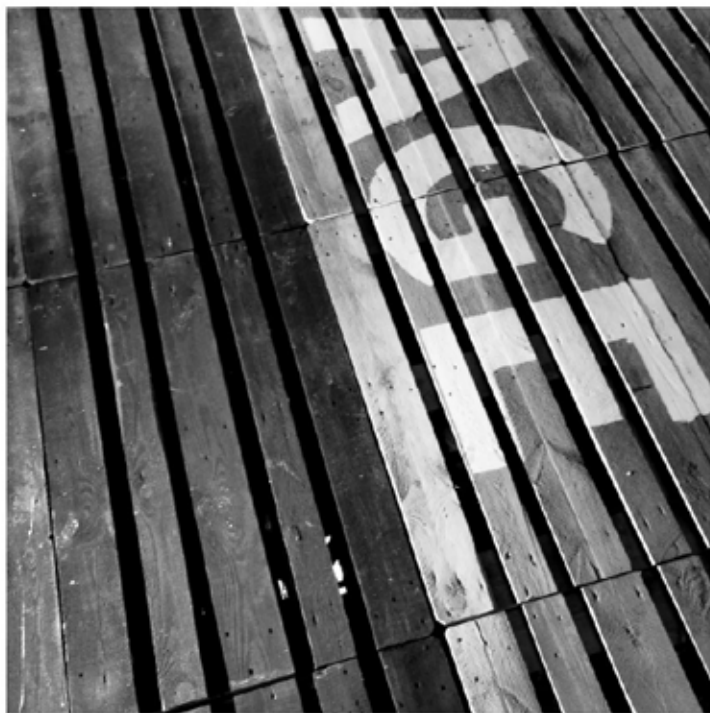
V letošním ročníku se soutěžilo v devíti kategoriích, z nichž dvě byly rozděleny podle věku (do 15 a 25 let) a ostatní bez rozdílu věku. Uzávěrka letošního ročníku byla 19. února 2025. Porota ve složení prof. Jindřich Štreit, PhDr. Věra Matějů, PhDr. Dana Kyndrová a MgA. Svatopluk Klesnil, Ing. Petr Zatloukal, Daniel Schulz a Ing. Vladimír Janek se sešla 19. března, aby zhodnotila fotografie zaslané do letošního ročníku ze zaslanych 1 735 snímků od 208 fotografů a 5 kolektivů. Porota cenami odměnila 32 soutěžících a 2 kolektivy. Na výstavu vybrala fotografie 121 autorů a 4 kolektivů.

Vyhlášení výsledků a předání ocenění se uskuteční na slavnostním zahájení ve Vlastivědném muzeu v Olomouci v sobotu 10. 5. 2025 v 11 hodin.

Tak jako v minulých letech i letos bylo vyhlášení výsledků spojeno s celou řadou fotografických aktivit. Již v pátek 9. 5. jsme ve městě hledali „ztracené“ fotografie z minulého ročníku a zahájili čtyři doprovodné výstavy: V uměleckém centru Univerzity Palackého výstavu Josefa Ptáčka „Divadelní fotografie“, v Červeném kostele výstavu „Žena mezi vdechnutím a vydechnutím“ Dany Kyndrové,

fotografie ze slovenské soutěže AMFO jsou k vidění ve Studiu G21 a výstava loňské vítězky Hany Peškové v Muzeu umění Olomouc. Večer jsme pak absolvovali seminář na téma „Jak se fotí divadlo“ s Josefem Ptáčkem i prezentaci fotografií Dany Kyndrové, členky poroty. Den jsme zakončili společenským setkáním účastníků. V sobotu byly zahájeny další dvě doprovodné výstavy, uskutečnilo se hodnocení portfolií a hodnocení fotografií z předkola soutěže, tedy kategorie Juniorů. Od 11 hodin pak proběhla nejdůležitější část, a to vyhlášení oceněných jednotlivců a kolektivů spolu se zahájením výstavy oceněných fotografií. Odpoledne se ještě uskutečnil workshop pro mládež na téma „Svět obyčejných věcí“ a pro dospělé „Fotografujeme portrét“.

V současnosti, kdy technický pokrok umožňuje být „fotografem“ každému, je důležité, že při této soutěži porota hodnotí fotografie vytištěné, nebo dokonce zhotovené původní technikou, tedy skutečně tak, jak jim autor dal konečnou podobu. Posláním soutěže, která bez přerušování existuje již 55 let, je konfrontace tvorby fotografů,

„1 735 snímků 208 fotografií 5 kolektivů“

kteří nejsou na své tvorbě existenčně závislí. Soutěž a následné výstavy také na základě porovnání jednotlivých snímků a hodnocení poroty napomáhají k dalšímu uměleckému růstu amatérské fotografie. Výstava v Olomouci představuje to nejlepší, co se v posledním období zrodilo na celostátní úrovni.

45. ročník Národní soutěže fotografie, z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury pořádají NIPOS, útvar ARTAMA, spolu s Vlastivědným muzeem v Olomouci, Svazem českých fotografů z. s., Centrum uměleckých aktivit, příspěvkovou organizací a Domem dětí a mládeže Olomouc.

Záštitu nad soutěží převzal ministr kultury ČR Mgr. Martin Baxa, hejtmán Olomouckého kraje Vladislav Okleštěk a primátor statutárního města Olomouce Mgr. Miroslav Žbánek, MPA.

Více na <http://www.fotonarodni.cz>; <https://www.nasfo.cz/2025/>, www.scf.cz; www.nipos.cz; www.nasfo.cz.

Kategorie J15 autoři do 15 let – volné téma

1. cena – Lucie Karásková – No one is perfect 3, 4, 5
2. cena – Tobiáš Jan Říha – série Legenda
3. cena – Tereza Řeháková – Selfie, Hra

Kategorie J25 autoři do 25 let – téma „Člověk“

(snímky všeho živého – dokument, reportáž, street, portrét, akt, zvířata, divadlo, koncert, umění)

1. cena – Johana Jedličková – Lidské mžitky 1-3
2. cena – Aneta Hulínská – série Držíš mě? Držím tě
3. cena – Viktorie Grusová – Závislost

Čestné uznání – Jan Sekrt – Obyčejně neobyčejné proměny 1-5

Kategorie A1 autoři bez rozdílu věku, téma „Člověk“

(snímky všeho živého – dokument, reportáž, street, portrét, akt, zvířata, divadlo, koncert, umění)

1. cena – Roman Löwinger – Vážně nevážně 1, 2, 4, 5
2. cena – Lenka Krejčová – série Sestra Kristýna
3. cena – Alena Vykulilová – série Výstavy

Čestné uznání – Eva Stanovská – Autobus aneb ve staré dobré Anglii 1, 2, 3, 5

**Kategorie A2 autoři bez rozdílu věku, téma „Prostor“
(architektura, městská i přírodní krajina)**

1. cena – Lenka Zavadilová – Památník Tomáše Bati, Zlín 1, 2, 3, 5
2. cena – Eva Stanovská – Barva, světla a křivky (kostel Brno-Lesná) 1-3
3. cena – Pavel Klásek – Pastva

Čestné uznání – Šárka Košatecká – Hranice chaosu

**Kategorie A3 autoři bez rozdílu věku, téma „Život věcí
kolem nás“**

(zátiší a věci)

1. cena – Lenka Krejčová – série Vraký aneb Když si příroda bere vše zpět
2. cena – Anna Nováková – série Rodit doma
3. cena – Hana Pešková – série Neklidná zátiší

**Kategorie A4 autoři bez rozdílu věku, téma „Experiment“
(ušlechtilé techniky, nové technologie)**

1. cena – Kateřina Göttlichová – Síla energie, Jižní Město obrazem
2. cena – Anna Benešová – Z babiččiny skříně 1-3
3. cena – Marcela Fish – série Polaroidy

**Kategorie A5 autoři bez rozdílu věku téma „ucelená
kolekce“**

(volné téma)

1. cena – Lenka Zavadilová – série Konrád
2. cena – Monika Půlpánová – série Perenská krajina
3. cena – Lukáš Trgiňa – série Němá krása

Čestné uznání – Hana Pešková – série Skleníkové melancholie

**Kategorie A6 autoři bez rozdílu věku, téma
„Krásy a strasti regionu Olomouc“**

Cena Olomouckého kraje – Marcela Zuchová – Kousek Olomouce 4

**Cena primátora města Olomouce Mgr. Miroslava
Žbánka**, MPA – Petr Kubesa – Barevná kompilace 1

Kategorie K kolektivy, společné téma

1. cena – Fotoklub OMEGA – Paralelní světy
- Čestné uznání – Alfa Pardubice – Papírové variace

Další ocenění:

Cena Svazu českých fotografů – Liberečtí Benátčané –
Střípky benátského zrcadla

Cena Foma BOHEMIA spol. s r.o. – Hana Pešková – V síti

Cena Centra uměleckých aktivit Hradec Králové – Pavel
Klásek – HOP

Cena Vlastivědného muzea v Olomouci – Kateřina
Šušlíková – Terapeut 1

Cena Liberecké školy fotografické – Daniel Janík – Klubová
zátiší

Více zde: <https://www.fotonarodni.cz/news/vysledky-45-rocniku-narodni-souteze-fotografie-20251/>

Praha fotografická 2025 - 29. ročník

Pod záštitou primátora hlavního města Prahy
Bohuslava Svobody

Výstava Praha fotografická každým rokem soustřeďuje snímky hlavního města, které vznikly v uplynulém roce. Představuje vítězné a vybrané fotografie každoroční soutěže. Obraz, který skládají, je nejen odrazem krásy měnící se metropole, jejích proměn a aktuálních problémů, ale i proměn tvůrčích aktivit a směřování jednotlivých fotografů. Do 29. ročníku soutěže bylo přihlášeno 996 fotografií od 92 autorů. Jsou většinou složeny do cyklů, které ukazují vážnější zájem o jednotlivá témata. Fotografie jsou porotě předkládány a vystavovány v originální autorské podobě (zvětšeniny minimálně 30x40cm). Doplnkem „papírové“ výstavy je projekce dalších vybraných fotografií. Soutěží se tradičně ve čtyřech stálých kategoriích – Krása Prahy a její proměny, Lidé v Praze, Problémy Prahy a Kronika hlavního města. Proměnlivá kategorie v tomto ročníku byla Kontrasty hlavního města. Kritériem výběru všech cen i vystavených snímků je

originalita záběrů a individuální tvůrčí přístup
k fotografickému ztvárnění tématu.

Zaslané fotografie hodnotila v roce 2025 porota v čele s Danielou Mrázkovou, publicistkou, kurátorkou, zakladatelkou soutěže Czech Press Photo a autorkou řady knih o fotografii a fotografech, ve složení:
Karol Klváček – fotograf, tajemník Zvazu slovenských fotografů, předseda organizačního výboru mezinárodního Fotosalonu Strom,
Jaroslav Kučera – fotograf,
Dana Kyndrová – fotografka a kurátorka,
Milan Sedláček – odborný pracovník NIPOS-ARTAMA,
Petr Šálek, fotograf, vydavatel internetového časopisu Artmagazin.eu,
Andrej Reiser, fotograf, zakladatel agentury Bilderberg,
Dana Vitásková – fotografka, nakladatelství Fotomida.

V kategoriích Krása Prahy a její proměny, Lidé v Praze a Kronika hlavního města vybrala 1., 2. a 3. cenu, v dalších

„996 fotografií od 92 autorů“

kategoriích první cenu. Celkově 12 čestných uznání. Hlavní cenou napříč kategoriemi je Cena primátora hlavního města Prahy, Cena Foma Bohemia za nejlepší černobílou fotografii, Cena Svazu českých fotografů a Cena Zväzu slovenských fotografov (Starostka Městské části Praha 1 Terezie Radoměřská oceňuje jako každoročně fotografii vybranou návštěvníky výstavy loňského roku.

Letošní výstava představující 276 vítězných a porotou vybraných snímků v digitální i papírové podobě od 64 fotografů je dalším příspěvkem k vizuální kronice města. Je výzvou pro další fotografy, jimž se hlavní město stane základním tématem v nejrůznějších projektech. Pro diváky se stává příležitostí k zamyšlení nad historií i současností městského prostředí, smyslem života ve městě, aktivitou jeho obyvatel a výsledky jejich snah o drobné i velké změny. Fotografie nejsou nahodilou sbírkou záběrů, ale se znalostí souvislostí analyzují situaci. Prozrazují delší zájem o vybraná témata, soustavnost fotografování a schopnost vidět to podstatné. Nechybí humor jako nezbytná součást

zdravého pohledu na svět.

Postupně vzniká rozsáhlý soubor fotografií dokumentujících změny historické podoby, vývoj a rozvoj hlavního města. Kronika města je otevřená, každý se může zapojit.

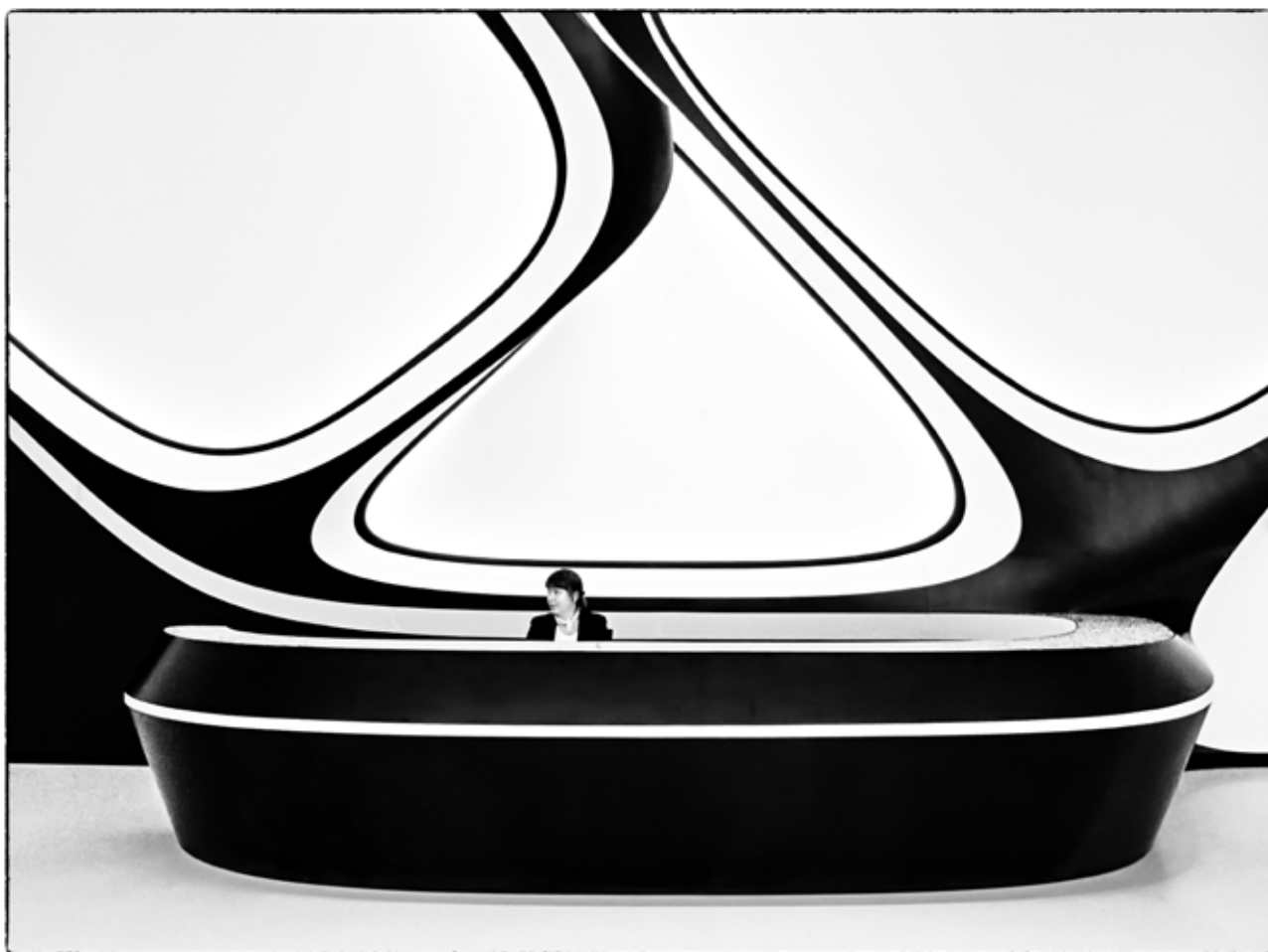
Soutěž i výstavu Praha fotografická pořádá Společnost Praha fotografická, z.s. za finančního přispění Ministerstva kultury ČR, hlavního města Prahy a Městské části Praha 1 s podporou organizací Svaz českých fotografů, z.s. a Nipos Artama. Poděkování za ceny do soutěže patří firmám Centrum Fotoškoda, Eizo, Foma Bohemia, Liberecká škola fotografická, Nikon, Sanco, Ultralab&syn a Zväzu slovenských fotografov.

Kurátorka výstavy: Věra Matějů

Design: Dana Bleyová

Překlad: Lenka Čvančarová

Realizace: Karolína Huňády a Lukáš Kalivoda

/ MILAN FARA / TÍHA OKÁZALÉ SAMOTY / CENA VSVF - PREMIÉRA 2024 /

Centrum uměleckých aktivit, p. o. a Volné sdružení východočeských fotografů, z. s. za finanční podpory Ministerstva kultury ČR, Královéhradeckého kraje a Statutárního města Hradce Králové, ve spolupráci se společnostmi FOMA Bohemia spol. s r.o., FOMEI a. s. a Nikon Europe B.V., český odštěpný závod vyhláší

36. ročník fotografické soutěže

PREMIÉRA 2025

Charakteristika soutěže

Celostátní fotografická soutěž Premiéra s více než pětaticetiletou tradicí si klade za cíl podporovat a prezentovat fotografie s tvůrčími ambicemi. Nabízí příležitost porovnat svou tvorbu s ostatními autory, získat zpětnou vazbu od odborné poroty, a hlavně vystavit své fotografie. Premiéra propojuje fotografie všech věkových kategorií a žánrů, vytváří prostor pro setkávání, rozvoj, vzájemné obohacování a také slouží jako motivace i každoroční výzva k promyšlené a kvalitní tvorbě.

Podmínky účasti

Zúčastnit se může každý fotograf (amatér i profesionál) bez omezení věku.

Jak už napovídá název Premiéra, do soutěže se přijímají fotografie, které dosud nebyly nikde vystavené ani se nezúčastnily jiné soutěže (výjimka u kategorie C – bližší informace u dané kategorie).

Do soutěže se přijímají fotografie na papíře zhotovené libovolnou tiskovou nebo fotografickou technikou.

PREMIÉRA 2025

Informace a kontakt

Zuzana Capoušková
telefon 775 011 857, e-mail: foto@cuahk.cz
všechny informace též na www.cuahk.cz

Adresa pro zasílání fotografií:

Centrum uměleckých aktivit, Tomkova 139/22, 500 03
Hradec Králové
Obálku označte PREMIÉRA 2025

Fotografie zašlete do 30. 9. 2025

Kategorie pro jednotlivce

- A - Volná tvorba
- B - Téma Perspektiva
- C - Dlouhodobý projekt

Kategorie pro kolektivy (min. tři autoři)

- D - Fotografický soubor na společně zvolené téma

Do kategorií A a B je možné přihlásit:

Nejvýše 5 samostatných fotografií a nejvýše 2 ucelené soubory (obsahově a formálně sjednocené) o počtu minimálně 3 a maximálně 8 fotografií.

Rozměry fotografií:

Kratší strana min. 30 cm, delší strana max. 60 cm.

Do kategorie C je možné přihlásit:

Soubor minimálně 10 a maximálně 20 fotografií na volné téma, na kterém autor dlouhodobě pracuje. K souboru je třeba přiložit textovou explikaci (cca půl stránky A4).

Rozměry fotografií:

30 cm delší strana.

V této kategorii je možné přihlásit i fotografie, které již byly vystavené, projekt se však neúčastnil žádné jiné soutěže.

Další informace k dlouhodobým projektům jsou v příloze.

Na dlouhodobém projektu je možné pracovat i do příští

Premiéry, kdy bude tato kategorie též vyhlášena.

Do kategorie D je možné přihlásit:

Soubor o počtu minimálně 6 a maximálně 15 fotografií jednotné velikosti na libovolné společné téma.

K souboru je třeba přiložit textovou explikaci.

Rozměry fotografií:

Kratší strana min. 20 cm, delší strana max. 45 cm.

Pro všechny kategorie platí:

Menší rozměr je povolen pouze v případě, že se jedná o kontaktní fotografie.

Opodstatněné výjimky týkající se rozměrů může zvážit u všech kategorií porota.

Jednotlivec může soutěžit ve všech kategoriích

(ne však se stejnými fotografiemi).

Tipy poroty:

Doporučujeme nepřidávat k fotografiím bezdůvodné a vizuálně rušivé rámečky a kontury vytvořené ve fotoeditoru. Porota uvítá, když k uceleným souborům přidáte explikaci, tj. krátký popis záměru autora.

Zaslání soutěžních fotografií v elektronické podobě

Každou přihlášenou fotografii je třeba zaslat i v elektronické podobě (ve formátu jpg) například přes <https://www.uschovna.cz>

(do pole Zpráva: Premiéra 2025 a jméno autora / kolektivu) na adresu foto@cuahk.cz.

Odkaz ke stažení zásklady zkopírujte a vložte do příslušné kolonky v elektronické přihlášce.

Fotografie v elektronické podobě budou mít název bez diakritiky ve tvaru:

Kategorie_Prijmeni Jmeno (Kolektiv)_Nazev_Poradove cislo (u souboru).jpg

Příklad:

A_Zaverka Jan_Dialog.jpg

B_Zaverka Jan_Perspektiva.jpg

C_Parr Martin_Bad Weather_01.jpg

D_Fotoklub Zaverka_Dialogy_01.jpg

Optimální velikost elektronické fotografie je cca A4 při rozlišení **300 DPI** ve formátu jpg. Název a označení fotografie v elektronické verzi, na papírové fotografii i na přihlášce musí být **totožné**. Fotografie v elektronické podobě slouží k propagaci soutěže, do katalogu a pro projekci

při vyhlášení vítězů a na rozborovém semináři. Případné explikace zašlete též v elektronické podobě.

Administrativní poplatek

Poplatek 200 Kč uhradí soutěžící, kteří si přejí vrátit fotografie poštou. Platba bankovním převodem na účet č. 1031511/0100, variabilní symbol 156, zpráva pro příjemce:

Premiéra 2025 – poštovné + jméno autora/kolektivu.

Vyhodnocení

Soutěž vyhodnotí odborná porota, jmenovaná pořadatelem, a udělí ceny

Ceny Volného sdružení východočeských fotografů (finanční odměna)

Ceny Centra uměleckých aktivit – poukaz vstup do fotostudia nebo na jednodenní kurz

Ceny FOMA Bohemia

(certifikát na odběr zboží na <https://fomaobchod.cz/>)

Ceny FOMEI (věcné ceny)

Společnost Nikon podpoří soutěžící poukázkou na slevu na odběr zboží v e-shopu na www.nikon.cz

Porota si vyhrazuje právo některou z cen neudělit, eventuálně ceny spojit.

Může také snímky přeřadit do vhodnější kategorie nebo ocenit jen část souboru, případně hodnotit snímky ze souboru samostatně.

Má také právo udělit libovolný počet čestných uznání.

Slavnostní vyhlášení vítězů

a rozborový seminář proběhne v listopadu 2025.

Z oceněných fotografií a případně dalších vybraných snímků bude sestavena výstavní kolekce, která bude instalována v Galerii Na Hradě v Hradci Králové. Vítězné fotografie budou zveřejněny v katalogu a na webových stránkách pořadatele. Soutěžící budou o ocenění informováni e-mailem.

Vrácení fotografií

Fotografie budou vráceny nejpozději do konce dubna 2026. V případě repríz této výstavy později. Pořadatel nezodpovídá za poškození fotografií při přepravě.

Rámcový harmonogram soutěže

Duben 2025 vyhlášení soutěže

Září 2025 uzávěrka soutěže

Listopad 2025 vyhlášení vítězů, vernisáž výstavy,

rozborový seminář se členy poroty

Březen až duben 2026 vrácení fotografií

Pořadatel si vyhrazuje možnost z provozních důvodů tyto termíny změnit.

Soutěžící svým přihlášením do soutěže prohlašuje, že bere na vědomí, že:

- jeho soutěžní dílo má vypořádána všechna práva a nezasahuje do práv a právem chráněných zájmů třetích osob,
- přihlášením do soutěže uděluje pořadatelům soutěže bezplatný souhlas na použití soutěžních děl ve smyslu autorského zákona, a to zejména na zhotovení

/ EVA STANOVSKÁ / ILUZE / PREMIÉRA 2024 /

rozmnoženin díla, zařazením díla do databáze a uvedení díla na veřejnosti v rámci realizace aktivit, na účely šíření osvětové činnosti v působnosti pořadatele,

- souhlasí s použitím své podobizny pro propagační účely, že vyhotovením nebo použitím fotodokumentace nebo videodokumentace z průběhu setkání ve spojitosti se soutěží nebo jinými průvodními setkáními žádným způsobem nezasahuje do práv soutěžícího na ochranu osobnosti.

- obeslání soutěže je výrazem souhlasu s jejími podmínkami. Osobní údaje autorů zpracováváme dle požadavků GDPR – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 a dle zákona č. 110/2019 Sb. o ochraně osobních údajů, v platném znění.

Dlouhodobý fotografický projekt

Dlouhodobým fotografickým projektem chápeme sérii fotografií zaměřených na určité téma nebo myšlenku a pořizovaných po delší časové období. Autor se jimi může zabývat několik měsíců, let, nebo dokonce po celou svoji fotografickou kariéru.

Charakteristika dlouhodobého fotografického projektu

- Téma: Projekt má jasně definované téma, které se prolíná všemi fotografiemi.
- Časový rámec: Fotografie jsou pořizovány po delší časové období, což umožňuje zachytit vývoj a změny v daném tématu, ale také precizovat finální formu i obsah díla.
- Série (cyklus): Fotografie jsou prezentovány se znaky vzájemné formální i obsahové provázanosti v uceleném vizuálním stylu.
- Hloubka: Projekt umožňuje prozkoumat téma do patřičné hloubky a zohlednit jeho různé aspekty.
- Všestrannost projektu: Dlouhodobý projekt umožňuje

využít širokou škálu fotografických námětů, žánrů, technik i vlastních znalostí a zkušeností.

Příklady dlouhodobých fotografických projektů

- Dokumentární projekty, které zachycují život rodiny, určité komunity nebo obrazově mapují zvolenou sociální problematiku.
- Projekty, které sledují určité místo. Např. dokumentární projekt o městské čtvrti může kombinovat fotografie městské krajiny, architektury, pouliční momentky, nalezená zátiší i portréty obyvatel.
- Projekty, které sledují proměny krajiny či přírody. Třeba projekt o životním prostředí může zahrnovat krajinářské fotografie, makro fotografie detailů přírody, fotografie zvířat a portréty lidí, kteří jsou změnami ovlivněni.
- Portrétní projekty, které zachycují vývoj osobnosti v průběhu času.
- Konceptuální projekty, které se zabývají abstraktními tématy.

Proč se pustit do dlouhodobého projektu?

- Budete pracovat na tématu, které vás zajímá a baví.
- Zvolíte si cíl, ke kterému budete směřovat, a budete se těšit na každý nový snímek, příspěvek do doplňující se mozaiky s puncem autorské originality.
- Dlouhodobý projekt umožňuje hlubší prozkoumání tématu. Budete mít možnost vytvořit komplexní obraz, který bude disponovat vyšší vypovídající hodnotou.
- Tato tvůrčí činnost také rozvíjí fotografické dovednosti a styl. Dlouhodobý projekt vás donutí pravidelně fotografovat a experimentovat s různými technikami, náměty a přístupy.
- Slouží jako kultivovaná forma osobního vyjádření a pohledu na svět. Může se stát nástrojem, jak lépe poznat sám sebe a vyvíjet se nejen jako fotograf.

Putování po horách Dany Ludvíčkové

V zimních měsících vystavovala v Muzeu zimních sportů, turistiky a řemesel v Deštném v Orlických horách Dana Ludvíčková z Fotoklubu Kostelec nad Orlicí. Neúnavná fotografa a lovkyně nevšedních záběrů z prostředí

nejbližšího okolí svého bydliště v Orlických horách. Doufejme, že jí elán a invence ještě dlouho vydrží.

Vladimír Damašek

Historické techniky v Hradci Králové

Díky neúnavnému zápalu Hany Michaličkové a Luboše Vítečka z rychnovského fotoklubu se uskutečnila další výstava fotografií zhotovených historickými technikami. Tentokrát v Knihovně města Hradce Králové, pobočce na Moravském předměstí B. O zpestření programu vernisáže

se postarala Ema Vlková, žákyně literárně-dramatického oddělení ZUŠ Rychnov nad Kněžnou. Škoda, že po převodu do černobílého provedení se potlačí patina a kouzlo takto zhotovených fotografií.

Vladimír Damašek

Výstava protikladů Jitka Prausová Marcela Zuchová

/ JITKA PRAUSOVÁ /

/ MARCELA ZUCHOVÁ /

Počin dvou sympatických dam, Jitky Prausové a Marcely Zuchové, zaplnil v březnu výstavní prostor Infocentra v Hradci Králové kolekcemi s výrazným odlišením. Jitka Prausová akcentuje zvláštní vidění okolního světa v jeho snových proměnách a zrcadlení. Najde a zpracuje motiv, který ostatní přejdou většinou bez zájmu, vytěží z minima maximum.

Marcela Zuchová naproti tomu přinesla do prostoru výstavy atmosféru a dynamiku koncertů, vystoupení

pouličních umělců, syrové výjevy lidí z ulice – typů, o nichž jsme neměli možná ani ponětí. Do kolekce zapadá i obrazová výpověď ze života romské komunity. Je vidět, že autorka s tímto tématem pracuje dlouhodobě, nejsou to jen nahodilé momentky. Po zhlédnutí těchto fotografií se logicky vybaví otázka, zda jsme schopni tento způsob života pochopit, tolerovat a kam se bude ubírat.

Vladimír Damašek

/ FOTO / MARTINA HŮLKOVÁ /

Alterna Magica Stopy času / Zdenka Braunerová pohledem alternativní fotografie

Středočeské muzeum v Roztokách u Prahy

Fotografové skupiny Alterna Magica (Anna Benešová, Dagmar Jílková, Petr Jílek, Ivan Nehera, Petr Ulrich) představují kolekci autorských děl provedených dobovými fotografickými technikami. Tentokrát se zaměřili na téma „Zdenka Braunerová“. Autoři zachytili ateliér a jeho okolí uměleckou fotografií, která odkazuje na genius loci umělkyně.

Braunerová žila v době (1858–1934), ve které fotografie zaznamenala velký rozmach po technické, ale i po výtvarné stránce. Fotografie a výtvarné umění byly těsně spjaty a vzájemně se inspirovaly.

Na výstavě Stopy času jsou zastoupeny ukázky významných technik, které jsou založeny na pečlivém výběru námětu a trpělivé práci fotografů. Ať už je to kyanotypie, bromo-

lejtisk, gumotisk či jejich kombinace, výsledkem je umělecké zachycení reality nebo abstrakce, která nás fascinuje svým mnohdy tajemným klidem a zároveň odráží snahu autora o přesné zachycení okamžiku.

Originály fotografií jsou vystaveny od 4. dubna do 25. května na zámecké půdě, reprodukce až do konce roku 2025 na zahradě Braunerova mlýna v sousedství autentického ateliéru Braunerové.

Pokud výstavu v Roztokách nestihnete, máte možnost ji zhlédnout od 28. června 2025 v galerii Zázvorka v Novém Městě nad Metují.

Marcela Šášinková, kurátorka výstavy

/ ANNA BENEŠOVÁ / ŽIDLE / KYANO NA SKLE /

Stopy času, Zdenka Braunerová pohledem alternativní fotografie

[https://www.muzeum-roztoky.cz/akce/
1762-stopy-casu-zdenka-braunerova-pohledem-alternativni-fotografie](https://www.muzeum-roztoky.cz/akce/1762-stopy-casu-zdenka-braunerova-pohledem-alternativni-fotografie)

Fandům alternativních fotografických technik jsem chtěla doporučit výlet na skvělou výstavu, instalovanou v magických prostorách půdy zámku Středočeského muzea v Rottkách u Prahy. Plánovaná byla do 25. 5. 2025, ale kdo ví, třeba se dočkáme prodloužení, když doprovodné workshopy mají proběhnout v červnu a říjnu. Avšak informativní panely s reprodukcemi budou k vidění v zahradě Braunerova mlýna až do konce listopadu. Při té příležitosti se jistě vyplatí zavítat i do Atelieru malířky Zdenky Braunerové nebo si obohatit vědomosti některou z paralelně probíhajících výstav.

Na vernisáž přijeli všichni vystavující autoři skupiny Alterna Magica : Anna Benešová z Hradce Králové, Dagmar a Petr Jílkovi z Prahy, Ivan Nehera z Kvasin a Petr Ulrich z Brandýsa nad Labem – Staré Boleslavi. V prostorách půdy byly k vidění i pomůcky k tvorbě, informace o historických fototechnikách jak v písemné podobě, tak i v krátkých videích a v neposlední řadě pár slov o autorech.

Z nich zadané téma nejlépe pojednala Dagmar Jílková s postavou malířky se stojanem v romantické krajině. Náladu přelomu 19.–20. století však vystihli i ostatní – Anna Benešová skrze stíny postav či pomocí dobových atributů jako např. židlí, Petr Ulrich rukama na klaviatuře, Ivan Nehera zádníky krajiny a Petr Jílek omšelými detaily budov. Nicméně tyto náměty se prolínají u všech. Hlavním přínosem výstavy byla široká škála nosných materiálů – vedle papíru také sklo, textil, dřevo či keramika. Velkým lákadlem se staly praktické ukázky osmi technik, včetně prachového gumotisku, bromolejotisku a efektního zlatého pozadí orotone. Ke zpomalení tempa prohlídky pak přispěla i identifikace a detailní zkoumání metod podle očíslování vystavených exponátů. Jako ochutnávku jsem vybrala pár favoritů, snad autory nerozhodí jejich amatérské zachycení. Nejlepší způsob, jak výstavu plně ocenit, totiž bylo vidět ji na vlastní oči a prožít opakovaně.

Natalie Marčanová

Klub fotografů Nové Město nad Metují spolek Poznávání, Sekce fotografů regionu Náchod, Kłodzki Klub Fotograficzny, Zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Nové Město nad Metují, MKS Červený Kostelec, Fotoklub MKS Červený Kostelec, ZŠ Malecí Nové Město nad Metují, Fotoklub Náchod Městská knihovna, Nové Město nad Metují, Fotoklub Rychnov nad Kněžnou, Fotoklub Hronov, Muzeum Nové Město nad Metují, Městská galerie Zázvorka Nové Město nad Metují, Fotoklub Broumov a Městský klub v Novém Městě nad Metují vás zvou na výstavy fotografií a společná setkání

Česko-polský fotografický rok 2025

Czesko-polski rok fotograficzny

2. 5. Otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií Jaroslava Lelka, „**Zátiší**“
Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.
Otevřeno podle provozní doby Městského úřadu.
Výstava potrvá do 30. 6. 2025.

18. 6. Vernisáž v 17:00.

Výstava z tvorby členů Unie výtvarných umělců
„**VÝCHODOČESKÝ VÝTVARNÝ SALON UVU**“.
Galerie Na Hradě, Hradec Králové.
Dernisáž výstavy s kulturním programem 7. 9. 2025 v 17:00.
Otevřeno po–pá, 8:00–18:00. Výstava potrvá do 7. 9. 2025.

28. 6. Vernisáž ve 14:00.

Výstava fotografií členů Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání „**Pohledy a vize XIX**“.
Vystavující: Pavel Cejnar, Eva Cvejnová, Zlatko Hála, Petr Hacker, Denisa Jirásková, Vladimír Klofáč, Josef Kujal, Jaroslav Lelek, Dana Ludvíčková, Zdeněk Mudroch, Rudolf Němeček, Karel Václav Nývlt, Eda Orel, Iva Pavlátová, Bohuslav Rejthar, Milan Semerád, Petr Šrám, Helena Urbanová, Jarmila Valterová, Eva Vincencová a Leoš Vyhnaník.
Zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Velký sál, 2. patro, Husovo náměstí, Nové Město nad Metují.
Otevřeno podle otevírací doby zámku.
Výstava potrvá do 31. 7. 2025.

28. 6. Vernisáž v 15:00.

Výstava fotografií skupiny Alterna Magica „**Stopy času**“.
Vystavují: Anna Benešová, Dagmar Jílková, Petr Jílek, Ivan Nehera, Petr Ulrich.
Městská galerie Zázvorka, Nové Město nad Metují.
Otevřeno podle provozní doby galerie.
Výstava potrvá do 10. 8. 2025.

1. 7. Otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií Dany Ludvíčkové „**Sleva na sny**“.
Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.
Otevřeno podle provozní doby Městského úřadu.
Výstava potrvá do 31. 8. 2025.

1. 7. Otevření výstavy.

„**Alternativa**“ výstava fotografií členů Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání.
Galerie Kerim, Vinotéka Rajchlová, Dlouhá 138, Meziměstí.
Otevřeno po–pá 11:00–17:00, so 10:00–15:00.
Výstava potrvá do 31. 8. 2025.

1. 7. Otevření výstavy.

Výstava fotografií členů **Klubu fotografů Rychnov nad Kněžnou**.
Výstavní prostory Kolowratského zámku, Rychnov nad Kněžnou.
Otevřeno podle provozní doby zámku.
Výstava potrvá do 31. 8. 2025.

7. 7. Otevření výstavy.

„**Souznění**“ výstava fotografií Dany Ludvíčkové s verši z básnické sbírky Jany Matouškové.
Foyer Městské knihovny, Náchod.
Otevřeno podle provozní doby Městské knihovny.
Výstava potrvá do 3. 10. 2025.

2. 8. Vernisáž ve 14:00.

Výstava fotografií členů Kłodzkiego Klubu Fotograficznego „**SEZON 2025**“.
Vystavují autoři: Paweł Baranowski, Zbigniew Baranowski, Szymon Chowaniak, Waldemar Dankowski, Tomasz Gmerek, Janusz Karp, Sławomir Kruszelnicki, Magdalena Mazurek, Bogusław Michnik, Zbigniew Muziewicz, Bogdan Paszkiewicz, Magdalena Przebięda, Tomasz Pućkowski, Krzysztof Radzimierski, Ludmila Sowińska, Grażyna Szczepańska, Wojciech Szewczyk, Anna Toch, Jolana Ubik, Waldemar Zieliński,
Zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Velký sál, 2. patro, Husovo náměstí, Nové Město nad Metují.
Otevřeno podle otevírací doby zámku.
Výstava potrvá do 31. 8. 2025.

16. 8. Vernisáž v 17:00.

Výstava fotografií v rámci festivalu Nové fotografie nad Metují.
Městská galerie Zázvorka, Nové Město nad Metují.
Otevřeno podle provozní doby galerie.
Výstava potrvá do 14. 9. 2025.

1. 9. Otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií Jarmily Valterové „**Atomium**“,
Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.
Otevřeno podle provozní doby úřadu.
Výstava potrvá do 31. 10. 2025.

1. 9. Otevření výstavy.

Výstava fotografií autorské dvojice **Dany Ludvíčkové a Jaroslava Lelka**.
Knihovna města Hradce Králové, Wonkova ulice,

Hradec Králové.
Otevřeno podle provozní doby knihovny.
Výstava potrvá do 30. 9. 2025.

6. 9.

Den fotografie v Novém Městě nad Metují
V 10 hodin slavnostní otevření výstavy fotografií
z přehlídky fotografické tvorby „**FOTOGRAFIE 2025**“
Zámek rodiny Bartoň-Dobenín, Velký sál, 2. patro a arkády
zámku, Husovo náměstí, Nové Město nad Metují.
Výstava přístupná v rámci aktuální otevírací doby zámku.
Výstava potrvá do 18. 10. 2025.

Po prohlídce výstavy přechod do Městské knihovny,
kde bude ve výstavní síni od 13 hodin vernisáž výstavy
fotografií a vyhlášení výsledků mezinárodní soutěže
„**54. ročníku Ratibořického mapového okruhu**“.
Po vyhodnocení soutěže přejdeme do Kina 70 v Novém
Městě nad Metují, kde bude následovat poutavé
vyprávění fotografa, pedagoga a reportéra ČTK Romana
Vondrouše na téma: „**Fotografické reportáže
a dokumentární projekty**“.
Otevřeno podle provozní doby Městské knihovny.
Výstava potrvá do 15. 9. 2025.

Projekty se uskutečňují za podpory Ministerstva kultury ČR.

16. 9. Vernisáž v 17 hodin.

Autorská výstava fotografií Jarmily Valterové „**Dívám se**“
Městská knihovna, Nové Město nad Metují
Otevřeno podle provozní doby Městské knihovny.
Výstava potrvá do 31. 10. 2025.

17.–19. 10.

Labyrint/ labiRynT – mezinárodní multimedialní festival
na téma „**Čas**“.
Kurátorka výstav: Anna Panek-Kusz.
Z České republiky jsou přizváni fotografové Zuzana

Capoušková, Ivana Lukavská, Petr Moško, Rudolf Němeček,
Iva Pavlátová, Pavel Rejtar, Zdeněk Stuchlík.
Galerie Okno, Slubice – Polsko, Frankfurt nad Odrou –
SRN.

3. 11. Otevření výstavy.

„Repríza výstavy „**54. ročníku Ratibořického mapového
okruhu**“.

Galerie Na schodech, Městský úřad Nové Město nad Metují.
Otevřeno podle provozní doby úřadu.
Výstava potrvá do 31. 12. 2025.

4. 11. Vernisáž v 17:00.

Výstava fotografií členů **Klubu fotografů KIS Hronov**.
Divadlo Aloise Jiráska, Hronov.
Otevřeno podle provozní doby divadla.
Výstava potrvá do 1. 12. 2025.

4. 11. Otevření výstavy.

Autorská výstava fotografií Dany Ludvíčkové
„**Krajinou ticha**“.
Krajský úřad, sál J. Kašpara, Pardubice.
Otevřeno podle provozní doby Krajského úřadu.
Výstava potrvá do 19. 12. 2025.

7. 11. Vernisáž v 17:00.

Výstava fotografií členů **Fotoklubu MKS Červený Kostelec**.
Výstavní síň Městského úřadu, Červený Kostelec.
Otevřeno podle provozní doby Městského úřadu.
Výstava potrvá do 16. 11. 2025.

20. 11. Otevření výstavy.

Repríza TOP fotografií z mezinárodní soutěže „**54. ročníku
Ratibořického mapového okruhu**“.
Galerie Naproti, Hronovická ulice, Pardubice.
Otevřeno podle provozní doby galerie.
Výstava potrvá do 10. 1. 2026.

Festival nového umění IAbiRynT

Proměnná skupina fotografů z České republiky se účastní
festivalu nového umění IAbiRynT již od jeho vzniku.
Zakladatel prof. Jerzy Olek a Bogusław Michnik vymysleli
a organizovali setkání mladých i vyspělých autorů nad
jejich tvorbou. Deset let probíhala akce v Klodzku, poté se
místem setkávání stala polská Slubice a německý Frankfurt
nad Odrou. Organizační vedení převzala Anna Panek-Kusz,
sama autorka a kurátorka výstav. Labyrint v pojetí zaklada-
telů není bludiště, ve kterém se ztrácí autoři, ale naopak
organizátoři vyzvou autory bez ohledu na věk, studenty
uměleckých škol i pedagogy, aby na zadané téma vytvořili
díla, které následně představí návštěvníkům festivalu.
Tušení vibrací, Moment, Pohledy dovnitř i ven, Příznaky
doby, Perspektiva jsou namátkově vybraná témata, která
jsou již minulostí. Tím posledním – aktuálním tématem je
Čas.

V letošním ročníku mezinárodního uměleckého festivalu
podněcují organizátoři autory k zamyšlení nad pojmem
„čas“. Čas je jedním z nejuniverzálnějších, ale i nejsloži-
tějších témat, které může v umění nabývat nejrůznějších
podob a významů. Je to proměnná realita, nevyhnutelný
proces míjení a prostor, kde zaznamenáváme své
vzpomínky, sny a plány.
Zkoumejme „čas“ z různých perspektiv; od jeho fyzické
dimenze přes subjektivní vnímání až po filozofické, sociální
a technologické změny, které utvářejí naše životy.
„Čas“ je téma otevřené interpretaci a dialogu. Otevřené
je, jak to umělci pochopí a představí
a jaké otázky a odpovědi se objeví jako výsledek této
umělecké cesty. To uvidíme ve dnech 17. – 19. října 2025.

Rudolf Němeček

Blatná slaví dvacítku

Je to až neskutečné, ale je to tak.

Blatenskému fotofestivalu bude letos dvacet!

Nebyl jsem u toho prvního, ale od druhého nebo třetího ročníku tam jezdím. V některých ročnících jsem i vystavoval své obrázky.

Kdo něco pořádá a organizuje dlouhodobě, tak sám ví, jak je těžké některé akce udržet. Mění se lidé, mění se společenská situace, měníme se i my, ale některé akce zůstávají. Blatné určitě prospělo, že si organizaci akce pod sebe vzalo místní kulturní středisko Plantáž, které festival zprofesionalizovalo. Mimochodem taková malá odbočka. Místní kulturní Plantáž vede bývalá spolužačka mého syna z lanškrounského gymnázia Broňa, za svobodna, Skalická (jde jen o shodu jmen).

O každém ročníku přináším pravidelné zprávy a na každý nový zvuk. Tentokrát je mé doporučení mnohem zajímavější.

Organizátoři totiž pro dvacátý ročník nevyhlásili konkrétní téma, ale nechávají autory, aby přihlásili své sobory fotografií na volné téma. Jde jen o ucelenou kolekci představující koncepční práci autora. Již několik ročníků se na festivalu ukazují i autorské knihy. Je zde možné vidět, jak s obrazy pracují různí fotografové. Máte možnost se účastnit osobně, nebo přihlásit své kolekce do Otevřené scény.

A kdy že letos festival proběhne. Tradičně třetí víkend v září, tedy 20. – 21. září 2025.

Tak na viděnou v Blatné.

Vladimír Skalický

Vadí vám to?

O co jde? Jde o češtinu a její používání.

Nedávno jsem v autě poslouchal rádio Vltava, kde v galerii Leica Gallery Prague anoncovali skupinovou výstavu fotografií několika fotografek pod názvem Sister of a Sister of a Sister prvního českého ženského novodobého fotoklubu Sisters in Photography. Jindy jsem poslouchal reportáž o soutěži Czech Beer Star. A to ve mně „hrklo“, že musím napsat tento příspěvek.

Už dlouho, aniž si toho moc všímáme, jsou používány, a řekl bych nadužívány, anglické názvy různých čistě národních soutěží, přehlídek, výstav a podobného. Zmiňovaná výstava fotografek byla přehlídka českých a možná slovenských autorek. Výstava se konala v galerii v Praze, tedy v Čechách. Tak tedy proč není zmiňovaná výstava nazvána Sestra sestry sestry? A proč skupina Sisters in Photography, a ne prostě Sestry ve fotografii? Zní mi to nějak divně. Nechci se zde zabývat názvy skupin, výstav a přehlídek, kterým, popravdě, mnohdy nerozumím. Tak jako nerozumím názvům některých kapel.

Ale to je na jinou notu.

Vrátím se k anglickým názvům čistě regionálních akcí.

Proč Open House, a ne Otevřený dům, open office, a ne otevřená kancelář, proč STORIES // FACES, a ne PŘÍBĚHY // TVÁŘE a mnoho dalších.

Ale vraťme se k první zmiňované výstavě Sister of a Sister of a Sister (Sestra sestry sestry), má určitě hlubší význam. Nehodnotím fotografie jako takové, ale nezdá se mi ta anglomanie.

Nedávno jsem se setkal s Violou Hertelovou, která je fotografující architektkou, nebo spíš fotografkou se vzděláním architektky. Vydala svoji práci, „vizuálně-dokumentární sondu Construct On Site, která mapuje skrze sérii nalezených výjevů z prostředí městských staveníšť a provizorií body zlomu, kde rozrušená celistvost urbánních struktur odhaluje až paradoxní křehkost svých vlastních základů.“*. Proč ne obráceně? Použít ten klasický český

název Konstrukce na místě a přidat anglickou verzi?

Proč fotografie pojmenovávat anglicky a ne česky? Proč to neudělat opačně? A když jdu se svojí tvorbou za hranice, tak názvy doplnit anglickými? Proč?

Nevím, kde se to u nás bere, že nepoužíváme mateřský jazyk tam, kde se má, kde se jedná čistě o místní věc?

Možná se cítíme málo uznanými, nevěřícími si, s malým sebevědomím a chceme být těmi „světovými“, a tak si pomůžeme tou angličtinou. Uznávám, že ve světě je čeština minoritním jazykem, a proto je potřeba použít i mezinárodně uznávanou řeč. Ale proč ne čeština doplněná angličtinou?

Praxi používání cizích názvů najdeme především u mladých tvůrců, pro které je pohyb mezi jazyky naprosto běžnou věcí. Uznávám, že my, s neznalostí angličtiny, máme své osobní překladatelské potíže. Ale neumím si představit, že by francouzský fotograf, spisovatel, malíř, doma nazval své dílo anglickým názvem. Aby se v Německu výstava nazvala anglicky nebo francouzsky. Aby se jmenovala galerie v Anglii francouzsky. Tak proč u nás?

Vrcholem pro mne je název Czech Photo Centre v Praze. Je to k smíchu, a možná spíš k pláči. České centrum fotografie je nazváno nečesky. Proč? A podívejte se na jejich stránky. Je to tam News a samé Czech Press Photo, Czech Nature Photo, Czech Photo Junior. Je to prostě „SVĚTOVÉ“. A jsem u toho, všichni čeští, nebo „SVĚTOVÍ“? Tak nevím, nevím...

* zdroj ArtMap – Viola Hertelová: Construct On Site

Vladimír Skalický

Domácí galerie

Je to již mnoho let, kdy jsem psal o mé galerii na schodech, kde visí mnoho fotografií mých kamarádů.

Znám jiné chodby, pokoje, kuchyně, kde visí obrazy, fotografie a další výtvarná, skoro se mi chce říct „umělecká“ díla. Jedním takovým pokojem je i ten u Pavla Rejtara v Hradci Králové. Zde na stěně visí mnoho krásných Pavlových fotografií z doby, kdy se fotografii intenzivně věnoval.

Fotografií je na zdi mnoho. A nejen na zdi pokoje, ale také v ložnici, kuchyni a nevím kde ještě. Kolorované výtvarné obrazy adjustované na hrubých deskách s černými boky.

Pavel rád vzpomíná na dobu, kdy Jerzy Olek vozil své studenty do této domácí galerie, aby se podívali na mnohé práce. Jsou zde k vidění různé výtvarné postupy, místní i kompletní kolorování, obrazové koláže, formáty malé i střední. Je toho hodně.

Pavel je na svoji galerii oprávněně hrdý a je potěšen, když se fotografie líbí.

A mně se skutečně líbí.

Vladimír Skalický

Výstavní servis

Věřím, že rádi chodíte na různé výstavy.

A když ne, tak je to vaše chyba.

Já chodím rád a rád na výstavy upozorňuji, byť jsou již pryč.

Dnes začnu výstavou, kterou jsem viděl v lounské galerii Benedikta Rejta. Zde přes vánoční svátky a nový rok vystavoval významný výtvarník Jindřich Zeithamml pod jednoduchým názvem ZEITHAMML. Kdo nezná jeho dílo, tomu doporučuji se podívat na webové stránky galerie, kde jsou vidět jeho krásné objekty. Zeithamml své objekty zdobí bílým a žlutým zlatem. Jeho prostorové „čochy“ jsou krásné svými tvary a povýšením zlatým povrchem. Na jeho

„prázdné“ zlaté čtverce se lze dívat hodiny. Jsou uhrančivé a plné skryté energie, kterou nelze vidět, ale pouze vnímat. Jestli někdy dostanete příležitost jeho objekty vidět, neváhejte a jděte.

Nejsou jen „veliké“ výstavy jako je Zrzavý nebo Zeithamml. Jsou i lokální přehlídky, jako třeba ta ve Svitavách s názvem Přehlídka. Ukázka tvůrců svitavského regionu se představili svými tu horšími, tu lepšími díly. Navštěvujte takové výstavy. Uděláte si sami představu, jaká je úroveň místní kultury, lidí, kteří žijí mezi námi a tvoří, aniž o nich víme něco více.

Poslední dnešní vzpomínka je na výstavu Konkrétistů

/ JINDŘICH ZEITHAMML /

/ VÁCLAV JIRÁSEK /

v Galerii pod radnicí v Ústí nad Orlicí.

Galerii již druhým rokem pronajímá město Jiřímu Fikejzovi, který novou dramaturgií staví na prezentaci významných výtvarníků širšího regionu. Konkrétní jsou výtvarníci, kteří, podle mne, mají velmi blízko nám fotografům. Pracují s reálnými konkrétními prvky jako například papírem, textilem, dřevem, kovem a podobně. Svými díly se nesnaží o nic jiného než ukázat krásu obyčejných materiálů, jejich strukturu, texturu, tvary. Pracují s plochami, tvary, křivkami. Využívají principů rytmu, opakování nebo protikladu, barevného či materiálového kontrastu. Nemají cíl vyprávět příběhy, nálady, pocity, ale ukázat čistotu konkrétních materiálů, a tím jsou mnohým z nás velice blízcí. Poslední výstavu, kterou bych rád představil byla Industria od Václava Jirásky. Je to kolekce již hodně známých fotografií z prostředí provozů s těžkou prací, mnohdy ve slévárnách a hutích.

Václav Jirásek zde vytvořil obraz těžce pracujícího člověka. Vždy jsem měl a stále mám rád opuštěná místa, bývalé provozy továren, prázdné domy a podobně. Stejně na mne

zapůsobily fotografie „zatím“ ještě neopuštěných fabrik. Hlavním mottem výstavy je ale člověk. Člověk ve své podstatě, který tu těžkou práci vykonává. Žádní modelové s náušnicemi v uších nebo značkovém oblečení. Špína a zase špína, která je na počátku zpracování přírodnin na suroviny. Již známé použití fleše přímo „do ksichtu“ dodává obrazům zázračnou vypovídající, a někdy až melancholickou náladu. Zvýraznění zlatavých a stříbrných barev, krásná modrá, zelená a další. Ale za vší tou barvou je dřina a dřina, horko a horko, kde lidé pracují a bez nichž by mnohé nebylo.

Znovu vyzývám: „Chodte na výstavy. Nechte na sebe působit díla jiných výtvarníků i umělců, kteří skutečně umí. Určitě uvidíte díla výborná i nevýborná. Je potřeba vidět, vnímat, zažít a čerpat. Čerpat inspiraci u lidí, kteří jsou kreativními dušemi. Chodte na výstavy v nejbližším okolí. Neváhejte zajít do galerie, když jste na druhém konci země nebo za hranicemi všedních dnů!

Vladimír Skalický

Umění nás spojuje III

Naše životy jsou shodou spousty náhod, ty fotografické určitě nevyjímaje. Před asi dvěma lety jsem navštívil výstavu fotografií kamarádky, fotografky a modelky Eli Kubaníkové z Pardubic ve Vondráčkově továrně v Kostelci nad Černými Lesy. Byl jsem tam poprvé, seznámil jsem se tam s Vladimírem Škutou, jak jsem později poznal, talentovaným fotografem a výborným organizátorem. Vyměnili jsme si pár zpráv, pár fotografií, a tak nějak poznali že jsme fotograficky podobně naladěni. Vlado letos pořádá třetí ročník akce Umění nás spojuje, v areálu právě Vondráčkovy továrny v Kostelci nad Černými lesy a mezi asi šedesátkou vystavujících umělců přizval na tuto jednodenní akci i mě. Neváhal jsem a pozvání jsem přijal. Bylo 17. května a v 5:30 hodin ráno jsem vyjel z Náchoda směrem na Kostelec nad Černými lesy. Až po Český Brod déšť, předpověď nejasná, takže vyhlídky na celodenní venkovní výstavu zmatené. Kolem osmé hodiny ranní se počasí umoudřilo, začali se scházet vystavující umělci, většina vystavila svoje práce venku, na zdech továrny, někteří v průjezdu či vnitřních prostorách. Většina vystavujících byli fotografové, dále zde vystavovali malíři, básníci, zahrála výborná kapela. Fotografové zde vystavovali hodně širokou škálu tvorby, od historických technik

(asi 3 autoři), přes dokumentární, experimentální po výtvarnou fotografii nebo fotografii pro radost. K mé velké radosti a obdivu zde byla ve velké míře zastoupena analogová fotografie. Každý návštěvník si zde našel své oblíbené téma a fotografie, nebo práce, které ho zaujaly. Co pro mě ale bylo největším přínosem a vlastně hlavní myšlenkou této jednodenní akce? Setkání s autory, s lidmi podobně naladěnými. Z šedesátky vystavujících jsem zde znal pouze organizátora Vlada Škutu a Honzu Mlčocha z Trutnova. Jinak nová jména, nové tváře. Potkal jsem zde spoustu zajímavých lidí, se kterými byla spousta prostoru pohovořit o jejich vystavené tvorbě či o aktivitách v jejich městech. Dozvěděl jsem se zde o mnoha zajímavých fotografických akcích, navštívil jsem zde dvě autorská čtení, dílnu olejotisku, keramickou dílnu, byl zde otevřen ateliér malíře, který zde v pronajatých prostorách tvoří... prostě dobrá akce. Vlado, díky, a za rok na 4. ročník určitě zase přijedu. Akce končila v pět odpoledne, hned po sklizení prací začalo zase pršet.... takže se organizátorům povedlo vymodlit luxusní počasí! Šťěstí přeje odvážným, dobré světlo nejen do Kostelce nad Černými Lesy.

Petr Šulc, Náchod

Táborové fotočarování

Fotografie spojuje staré i nové přátele, s nimiž jejich prostřednictvím sdílíme vzpomínky na vzájemná setkání. Téměř pravidelně navštěvuji skautský tábor kluků ze 4. oddílu Podskaláků z Náchoda, kde jsem začínala s vedením vlčat (děti prvního stupně). Jak plyne čas, vlčata již vyrostla, nyní jako skauti začínají také s vedením, a přestože já už funguji v jiném oddíle, stále mě zvou. Opravdu mě to těší, nejen že si uděláme hromadné foto a podíváme se na zajímavá místa, ale kluci se s velkým zájmem učí postupně fotit. Táborová dvoudenní návštěva je tak plná různých dobrodružství s fotkou. Ukázali jsme si, jak se fotí, na co si dát pozor, vítaným zpestřením byla kreativní fotka bez fotoaparátu, tzv. strukáž, která v přírodě vypadá zajímavě. Také jsme si hráli se světlem baterek a prskavek, a společně ve skupině i mezi stany tvořili luminografii. Kluci si vyzkoušeli fotit zrcadlovkou nebo Flexaretou. Poslední a největší výzvou však byla kyanotypie jinak, a to na trička a šátky. Na tábořišti byla bouda, do které jsme dali sušit natřená trika přes noc. Druhý den nastalo fotografické čarování. Společnou fotografii mi kluci poslali předem, já jsem jim ji připravila na fólii jako negativ, a klukům se dokonce zalíbily i moje fotky, což mě potěšilo, a mohli si vybrat, co chtějí na své originální tričko. Jenom šátky, které bych nazvala nákrčníky, dopadly špatně, umělé vlákno bohužel na tuto chemii nefunguje a celá práce se ve vodě úplně vyprala. Bavlněná trička naštěstí zůstala. Byla jsem ráda, že se to v polních podmínkách na táboře povedlo a skauti měli velkou radost. Dokonce to vzbudilo zájem i u děvčat (třeba to znovu zkusím na dalším táboře). Zároveň se díky mým návštěvám zrodilo několik začínajících fotografů, kterým ráda pomáhám a občas poradím. Závěrem bych chtěla dodat, že jsme tím také získali nového člena Fotoklubu v Náchodě. Ráda bych poděkovala i mým lektorům Vítovi Krejčímu a Ivanovi Neherovi.

Jana Čížková z Náchoda

Střípky dějin Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání

V roce 1963 se sešli zájemci o fotografii, aby konzultovali své fotografie navzájem, řešili technologické postupy a diskutovali nad fotografiemi. Schůzky se konaly pravidelně v pondělí v podvečer v hotelu Metuj. Vedení fotokroužku se ujal profesionální fotograf František Prouza. „Ještě v listopadu toho roku připravili tehdejší členové historicky první výstavu amatérské fotografie novoměstských autorů na verandě hotelu Metuj ve dnech 3.–24. 11. 1963. Zaujetí bylo veliké. Členové se účastnili všech typů vyhlášených soutěží od okresních přes tématické (celostátní přehlídka Děti objektivem, Hranice 66, Život kolem nás, Broumov 68) nebo vstupovali do sdružení (Foto studio Náchod, 1. výstava 1966 za účasti A. Becz, R. Buchar, S. Doubek, J. Huttr, B. Pultr).“ Cit. J. Marbach, 2015.

Činnost fotokroužku v sedmdesátých letech stagnovala. Jednou z příčin mohl být i fakt, že Vladimír Červinka, který vedl kroužek po Františku Prouzovi, se v roce 1974 odstěhoval. Iniciativy se ujal jeden z kmenových členů, stále nadšený amatér fotografického dění ve městě František Mádr. V roce 1975 dává popud k založení tvůrčí

skupiny – Mádr, Moravec, Němeček.“ Cit. J. Marbach, 2015. Téhož roku se vedení fotokroužku ujímá MVDr. Rudolf Němeček. Rozšířila se členská základna, která se orientovala na výstavní činnost, účast v soutěžích, pořádání okresní soutěže fotografie, Doušku smíchu, vzdělávacích akcí, seminářů s významnými autory a lektory (prof. Ján Šmok, Ing. Jiří Havel, Jiří Bartoš, Oldřich Jenka senior, Karel Pfeiffer).

Když v roce 1989 nastal přerod společnosti a otevřely se dveře do světa, realizovaly se Polsko-české dny křesťanské kultury, které pořádal Julián Golak spolu se starosty a místostarosty příhraničních obcí. Podíleli se na nich Ing. Karel Václav Nývlt z české a Ryszard Grzelakowski z polské strany. Díky aktivitě vedení města Duszníky Zdrój, burmistrza Gregorze Średzińskiego, také došlo k uzavření partnerství mezi Novým Městem nad Metují a Duszníky Zdrój na řadě pořádaných akcí. Andrzej Merkur uvítal české autory první fotografické výstavy v prostorách střediska organizačního výboru Międzynarodowego Chopinowskiego festivalu

v Dusznikach Zdrój.

Ladislav Hartman dal další podnět k jednání s vedením a členy Kłodzského fotoklubu ohledně navázání spolupráce v oblasti fotografie. Za českou stranu vedl jednání předseda fotoklubu Rudolf Němeček a za polskou ředitel Osrodka kultury v Kłodzku Bogusław Michnik.

Až do této doby jsme polskou fotografii znali jen z fotografického časopisu, který v Československu vycházel.

Náhle jsme se fyzicky dotýkali jejich tvorby při vzájemné výměně a instalacích výstav fotografií. Vystavovali jsme každoročně jak v Dusznikách Zdrój, tak v Kłodzku.

Od 25. ročníku se polští autoři zapojili do soutěže Ratibořický mapový okruh a soutěž se tak stala mezinárodní. V letech 2024–2025 probíhá již 54. ročník a členové novoměstského fotoklubu nevynechali ani jeden ročník.

Ratibořický mapový okruh je soutěž fotoklubů a jednotlivců zaměřená na vzájemné poznávání fotografické tvorby. Autoři jsou ve dvou rolích, soutěžících i hodnotitelů, s cílem objektivně hodnotit předkládané fotografie. Z hodnocení následně vyplývá pořadí jednotlivých fotoklubů a umístění fotografií zúčastněných fotografů. Mapou se rozumí kolekce 20 fotografií, které putují podle harmonogramu v průběhu školního roku mezi fotokluby. Ani oblast vzdělávání nebyla opomíjena. Polští fotografové nás zvali na klubová setkání s profesorem Jerzy Olekem, který přednášel teorii fotografie, a hlavně přivázel reprodukce fotografií ze světa. Poláci naopak přijímali nabídky na naše vzdělávací akce s profesorem Ludvíkem Baranem, Antonínem Kratochvilem, Milošem Vojtěhem, Milošem Ficem, Petrem Balíčkem, Miloslavem Stiborem, Ctiborem Košťálem, Janem Šibíkem, Jiřím Všetickou, Luděkem Vojtěchovským, Oldřichem Bubákem.

Intenzivní tvůrčí činnost nastala při realizaci projektu Labyrint, který vymysleli

Bogusław Michnik a Jerzy Olek. Na předem dané téma autoři zhotovili kolekci fotografií, která se vystavovala v nejrůznějších prostorách. První Labyrint byl z části vystavený v prostorách pevnosti v Kłodzku. Jeden z Labyrintů byl i v Novém Městě nad Metují.

V Galerii Zázvorka vystavoval fotografie pan Suzuka z Japonska.

I jiné fotografické projekty byly ke zhlédnutí v našem městě: Vidět sebe, Pixeland, Simplex komplex, Nekonečnost iluzí, Tvar kosmu, Bez kamery.

Třeba výstavy dobových pohlednic, fotografií Karla Plicky, Jindřicha Imlaufa, Graduálu českého, dokumentů novoměstského rodáka Jana Petra Straky z Nedabylic (zakladatele Strakovy akademie) nebo pamětní deska Jana Juránka (který objevil lombardské štíty v Novém Městě nad Metují) instalovaná na severní straně Husova náměstí, jsou připomínkou, kam až sahá činnost členů Poznávání.

Přehled aktivit lze doplnit o publikační činnost. Vyšly publikace Ladislava Hartmana: Rudolf Svoboda – francouzský legionář, Alois Rocman – ruský legionář, Staré a nové Nové Město nad Metují, Legionáři z Nového Města nad Metují – Krčína, Markéty Mrázkové: Jindra Imlauf, Jan Karel Rojek, Jan Petr Straka a Vlastimila Havlíka: Dušan Samuel Jurkovič.

Jaké možnosti mají členové klubu fotografů?

Každým rokem účast na výstavách fotografií Pohledy a vize, Vizuální doteky, zhotovit fotografie pro soutěž Ratibořický mapový okruh, realizovat autorskou výstavu fotografií v Galerii Na schodech Městského úřadu v Novém Městě nad Metují, účastnit se celostátní Přehlídky fotografické tvorby FOTOGRAFIE, kterou pořádáme, připravit fotografie pro výstavy v Polsku, nevynechat výstavu fotografií na téma zadané klubem. Neodmyslitelnou součástí je vzdělávání, výměna zkušeností v rámci technického okénka a upřímné a vášnivé diskuse nad fotografiemi. Každý má prostor vytvářet své fotografické portfolio, obesílat soutěže, vystavovat fotografie, publikovat v tisku či na sociálních sítích.

Fotoklub v Novém Městě nad Metují pod vedením Rudolfa Němečka byl bez právní subjektivity, sdružoval zájemce o fotografii a během let prošla klubem řada autorů. Pro některé se stala fotografie obživou. Dne 13. 1. 2005 bylo založeno občanské sdružení Poznávání jako nezávislé, nevládní a neziskové sdružení. Předsedou byl zvolen Mgr. Vladimír Klofáč. Změnou právní úpravy bylo od 1. 1. 2014 přejmenováno na Poznávání spolek. Dne 24. 1. 2024, po rezignaci předsedy, byla k vedení Poznávání spolek zvolena Helena Urbanová.

Členové bývalí a současní:

Lumír Andrš, Vlastislav Balcar, Jarmila Balcarová, Jiří Bárta, Zdeněk Barták, Arpád Becz, Stanislav Brandejs, Aleš Borůvka, Robert Buchar, Pavel Cejnar, Eva Cvejnová, Vladimír Červinka, Svetozar Doubek, Bohuslav Efenberk, Petr Fanta, Marcel Fratel, Josef Gajzler, Petr Hacker, Zlatko Hála, Walter Harbich, Ladislav Hartman, Ivan Horničár, Jiří Huttr, Lubomír Imlauf, Julius Ivanič, Denisa Jirásková, Tomáš Kalhous, Miroslav Klamta, Vladimír Klofáč, Vladimír Kubeček, Josef Kujal, Ivana Kulczická, Jaroslav Lelek, Václav Liška, Tomáš Lorenc, Dana Ludvíčková, František Mádr, Vladimír Mach, Milan Matěj, Eduard Mareš, Miroslav Martinec, Tomáš Míl, František Moravec, Hedvika Moravcová, Zdeněk Mudroch, Mojmír Myšák, Rudolf Němeček, Karel Václav Nývlt, Eduard Orel, Milada Orlová, Pavel Pavlát, Iva Pavlátová, Miloš Pícek, Mojmír Pokorný, František Prouza, Jiří Prušinovský, Bohuš Pultr, Jiří Pytlík, Bohuslav Rejthar, Iva Říhová, Milan Semerád, Václav Smutný, Pavel Staněk, Richard Šemík, Petr Šrám, Renáta Štěpařová, Josef Thér, Miroslav Trávníček, Zdeněk Trávníček, Helena Urbanová, Jan Vacek, Jarmila Valterová, Zdeněk Vichta, Eva Vincencová, Jiří Vít, Josef Vlasák, Lenka Vlasáková, Leoš Vyhnaník, Pavel Záruba, Ivan Žák.

Rudolf Němeček

Lodzkie Towarzystwo Fotograficzne slaví 75 let

/ PŘEDSEDOVÉ PETR ŠULC (FOTOKLUB NÁCHOD) A SLAWOMIR
GRZANEK (LTF) SI VZÁJEMNĚ VYMĚŇUJÍ PODĚKOVÁNÍ ZA
DLUHOLETOU SPOLUPRÁCI MEZI FOTOKLUBY.
(FOTO MARIUSZ NOWICKI) /

Jeden z nejvýznamnějších fotografických spolků v Polsku oslavil v únoru 75 let své existence. Lodzkie Towarzystwo Fotograficzne (dále jen LTF) si můžou pomatovat východočeští fotografové, návštěvníci kdysi vzkvétajícího, dnes bohužel mrtvého, Fotofestivalu v Moravské Třebové. LTF udržuje dlouhodobě přeshraniční spolupráci s fotokluby z Maďarska, Belgie, Slovenska, Japonska a dalších zemí, a právě v Moravské Třebové začala před více než dvaceti lety dlouhá kapitola vzájemné spolupráce s Fotoklubem Náchod. O tom ale až někdy příště. Teď k oslavě 75 let LTF. K oslavám bylo uspořádáno několik výstav už v roce 2024, ale hlavní výstava byla zahájena slavnostní vernisáží v pátek 7. února 2025 v Městské galerii umění v Lodži. Je to obrovská, čistá a reprezentativní galerie v parku im. H. Sienkiewicza, nedaleko centra města Lodž, kam se fotografické výstavy

probojují pouze zřídka. Výstava se jmenovala „Portret własny“, což vystihuje podstatu výstavy. Nejedná se o autoportréty členů, ale o „portrét“ LTF prostřednictvím vlastní autorské tvorby jednotlivých členů z různých období trvání LTF. Vystavena byla unikátní kolekce prací oceněných Medailí LTF za uměleckou tvorbu z let 1960–2024. Výstava byla přehledně rozdělena po obdobích. Na výstavě se prezentovalo celkem 145 autorů a 366 fotografií. Byla zde i přehledně zpracovaná sekce historických dokumentů a dokumentárních fotografií. Nezbyvá nám, než fotografům do Lodže popřát další roky spokojeného fungování LTF a mnoho úspěšných výstav, nejenom ve své Galerii in. E. Hanemana, kterou provozují na adrese Piotrkowska 102, Lodž.

Petr Šulc, Fotoklub Náchod

CHYBAMI SE ČLOVĚK UČÍ

Panuje celkem oprávněný názor, že život nabírá na obrátkách, že se zrychluje. Jo, je to fofr. Rád bych vám ale podal důkaz, že kalup to už byl před více než padesáti lety. I když ona to možná byla spíš nedočkavost a podcenění později i tímto získaných zkušeností.

V Polici nad Metují, v mém rodišti, jsme měli na zahradě u domu starou zděnou dílnu. Součástí byla ještě jedna malá místnost, nevím, čemu v minulosti sloužící. Pro patnáctiletého kluka a partu vrstevníků ideální klubovna. A když se dekami zatemnila okna, byla na světě fotokomora. V rohu kamrlíku stály klasické kaborky, takže o teplo bylo postaráno. Co tam ale chybělo, byla tekoucí voda. Pro fotokomoru a následný obrazotvorný proces poměrně nezbytná věc. Pokaždé jsem tam z domu donesl kyblík vody, část nalil do prostřední misky (přerušovací) a zbytek v kýblu nechal pro odkládání ustálených výtvorů. Teplotu lázní jsem udržoval pomocí šamotových desek, průběžně dohřívaných na mnohdy červené plotně. To bylo vše, co jsem v tvůrčím zápalu voňavým chemikáliím věnoval. Jo, chemikáliím. Vývojka se mácháním množství

bromových papírů postupně vyčerpávala, přerušovací lázeň se stávala čím dál tím koncentrovanější vývojkou a ustalovač přestával být požadovaným finálním fixátorem. Kbelík se uspokojivě plnil, bylo na čase odnést tvorbu domů do napuštěné koupací vany. V koupelně jsem jen nevěřicně zíral. Zhruba dvacetimetrový transport prosluněnou zahradou stačil k tomu, aby se snímky samy „dovyzvaly“. Podle náhodného překryvu papíru v kbelíku a intenzity dopadajícího světla se tonalita papírů skokem měnila. Dnes by se z toho asi udělal záměr a umění. Tehdy jsem byl ale dost zdrcený. Neuvědomoval jsem si však, že jsem si vlastně ušetřil nervy s nevyzpytatelným tepelným leštěním. To by ale bylo na další drsný příběh...

Co z toho vyplývá? Nebraňme se vlastním chybám, posouvají nás většinou dál. Jo, a ještě jak říkala babička, „V každém hov... hledej mandli“.

Se vzpomínkou na krásné objevitelské časy Ctibor Košťál

Fotografie v Národním technickém muzeu

V loňském roce jsem na stránkách našeho časopisu upozorňoval na novou edici publikací z Národního technického muzea věnující se fotografii.

Do knihovny se mi z této řady dostaly například knihy o propagátorovi fotografie Přemyslu Koblicovi nebo kniha Dobré světlo, mapující spolkové hnutí v českých zemích v letech 1889–1950.

Autorskou duší této edice je Michaela Hrubá, ředitelka odboru muzea elektrotechniky a médií NTM. Při jedné příležitosti jsme se domluvili na krátkém rozhovoru po drátech.

Dobrý den, paní Hrubá. Hned na začátku našeho rozhovoru si dovoluji Vás oslovovat jménem, jak to je zvykem více za našimi hranicemi než „doma“. Mohu? Můžete.

Začnu otázkou, která mne k Vám přivedla. Kde se zrodil nápad vytvořit edici věnující se fotografii v českých (československých) zemích?

Nápad k vytvoření edice vznikl v momentě, kdy se sešlo několik námětů na zpracování, nadšení autoři a také možnost jejího financování.

Kdo je původním iniciátorem této edice?

Iniciátorem jsem vlastně byla já, protože se u mě sešly

všechny potřebné informace. Věděla jsem, jaké náměty jsou momentálně rozpracované a které další okruhy by stálo za to zpracovat. Zнала jsem ochotné kolegy a také jsem se dozvěděla, že máme možnost získat peníze na vydání několika publikací. Řekla jsem si, že je škoda vydávat knihy jako jednotlivosti a že by bylo dobré vytvořit edici, která by jednotlivými tituly pomohla k širšímu povědomí o české fotografii i o tradiční fotografii jako takové.

Ve všech zmiňovaných knihách jste uváděna jako autorka + kolektiv. Kdo se skrývá za slovem kolektiv?

Dovolím si trochu poupravit. Já jsem autorkou publikace o Přemyslu Koblicovi a nově knihy Čeští fotografové ve sbírce NTM (Vladimír Jindřich Bufka, Josef Binko, Rudolf

Paďouk a Karel Šmirous). Tomáš Štanzel je autorem knih o barevné fotografii a o historii fotografie. Pavel Scheufler a Lucia Horucková jsou autory publikace pojednávající o barvě na fotografii v 19. století. Hrubá + kolektiv je pouze u Dobrého světla. Jedná se o rozsáhlou publikaci mapující českou organizovanou amatérskou fotografii od jejích počátků do roku 1950. Poodkrývá fungování klubů, připomíná jejich snahu o nalezení smyslu fotografie, představuje významné představitele... Na této publikaci se mnou spolupracoval Pavel Scheufler a Tomáš Štanzel.

Jak je těžké sesbírat podklady k, tak rozsáhlým knihám?

Musíte projít dobové fotografické časopisy. Nejbohatším zdrojem informací byl Fotografický obzor, který vycházel v letech 1893–1944. Dále například Fotografie, Spoušť nebo Rozhledy fotografie amatéra. Další informace poskytují dobové publikace, katalogy výstav, archiválie.... To vše čítá tisíce a tisíce stránek textu.

Kolik času na přípravě strávíte?

Nejvíce času zabere právě sběr informací. To může trvat u rozsáhlejší publikace i několik let.

Jaký je podíl vašich kolegů?

Máte v týmu nějak rozdělené role?

Pavel Scheufler se zabývá historickou fotografií do roku 1918. Tomáš Štanzel je odborník na fotografickou techniku a na historické fotografické procesy. Mou oblíbenou oblastí je především organizovaná amatérská meziválečná fotografie. Jako redaktorka edice také vybírám publikace k vydání a spolupracuji na jejich konečné podobě.

Dovolím se zastavit u Vaší osoby.

Michaelo, čím pro Vás fotografie je?

Pro mě je fotografie hlubokým osobním prožitkem. Ať již se jedná o prohlížení fotografií jiných či o autorský tvůrčí proces.

Vy sama jste fotografkou?

Ano, i když se musím přiznat, že poslední dobou se více věnuji psaní o fotografování druhých než vlastní tvorbě.

Jak jste se k fotografii dostala?

Intenzivnímu fotografování jsem se začala věnovat poměrně pozdě, a to ještě díky tomu, že mě má pubertální dcera požádala, abych si konečně našla nějakého koníčka. Rozhodla jsem se tedy pro fotografování, ke kterému jsem svým způsobem celý život tíhla. A bylo to velmi dobré rozhodnutí.

Kdo byl Vaším učitelem

Jedním z prvních to byl Antonín Kratochvíl. Zúčastnila jsem se jeho prvního workshopu uspořádaného v Čechách. Bylo to natolik intenzivní a skvělé, že jsme ještě na tomto jedenácti denním setkání založili s ostatními účastníky fotografickou skupinu 28 mm. S některými členy spolupracujeme dosud. Další skvělou školou byl Institut tvůrčí fotografie v Opavě a jeho úžasný pedagogický sbor. Ať již je to Vladimír Birgus, Václav Podestát, Jindra Štreit, Josef Moucha, Jirka Šiostrzonek, Tomáš Pospěch, Pavel Mára... Ti všichni přispěli nejen k zdokonalení mé vlastní

tvorby, ale také k prohloubení mého vztahu k fotografii.

Pracujete s médiem, které stále ještě umí v převážné většině pravdivě zachytit čas. Jak na Vás viděné působí?

Více si uvědomuji pomíjivost okamžiku. Také si ale díky fotce více všímám věcí kolem sebe.

Přiznám se, že chodím po různých antikvariátech, zastavárnách a podobně a pokud narazím na zajímavé album fotografií, tak si ho koupím.

Neděláte něco podobného?

Takové věci jsem si již zakázala. Domů nosím již minimum knih a alb. Na rozdíl od vás mám ale velkou výhodu. Tyto skvosty mohu pořizovat pro muzeum, které není prostorem tolik limitováno jako má knihovna.

Když se dívám do očí těch, kteří již nejsou, tak to ve mne vzbuzuje jednak vědomí mé konečnosti a za druhé obava, co po mne zůstane, jakou stopu zde na zemi zanechám? Co cítíte Vy?

Mám to podobné. Uvažuji o lidech, kteří jsou zachyceni na snímcích, o lidech, kteří snímek vytvořili, o lidech, kterým fotografie prošla rukama. Myslím, že to byl také jeden z dalších důvodů, proč vydávat zmíněné publikace. Připomenout polozapomenuté či zcela zapomenuté autory, oživit osoby a místa, která fotograf zachytil.

Omlouvám se Michaelo za rozbor Vaší osobnosti, ale věřím, že když v ruce držíte skleněný negativ, nebo fotografii prostých, nebo i velice známých lidí, tak v člověku se musí něco...

...pohnout.

Vraťme se ale ke knihám. Kolik knih s fotografickým tématem jste v muzeu již vydali?

Poměrně hodně. Průvodce expozicí fotografické a filmové techniky, publikace Sláva amatérské fotografie, Tvář průmyslové doby. Poldi – lidé a jejich továrna, Filmové kamery 1898–1930... Jen k osobnosti Přemysla Koblice vyšly v NTM hned tři publikace. Každá však zpracovává poněkud odlišnou oblast jeho tvorby. V edici Krása historické fotografie k dnešnímu dni vyšlo již osm publikací.

Připravujete ještě nějaká další překvapení?

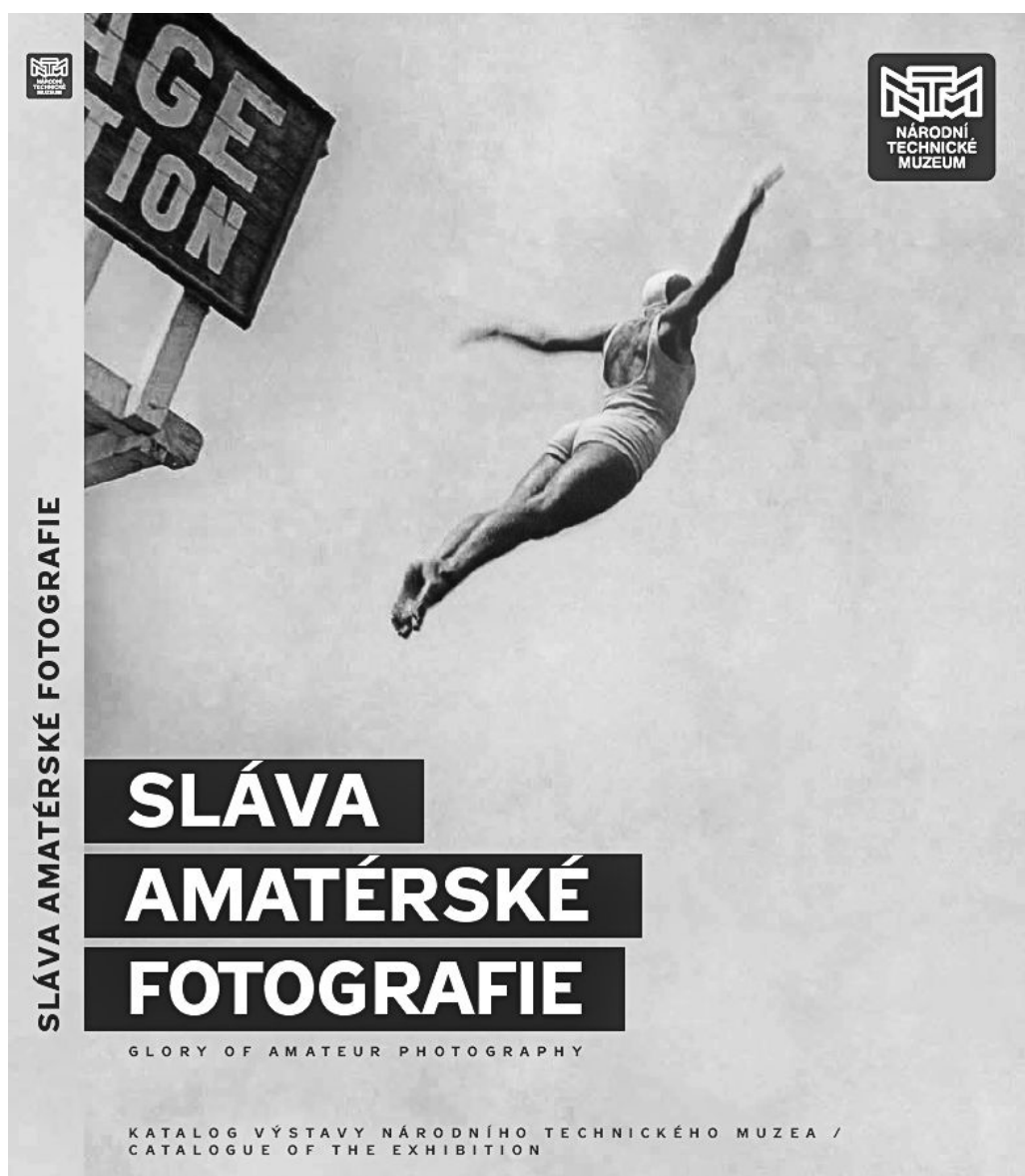
V příští roce chystáme vydání knihy o pracovní fotografii. Větší prostor bychom také rádi věnovali zastoupení české amatérské fotografie v zahraničí do roku 1950, ať již se jednalo o publikování fotografií českých autorů v zahraničních časopisech, o vystavené snímky na salonech či účasti Čechů v zahraničních fotografických soutěžích.

V muzejní knihovně jsem viděl spoustu dalších knih, a tak mne napadá otázka, jak se s publikacemi v muzeu pracuje obecně?

Publikace slouží řadě mých kolegů především jako cenný zdroj informací.

Je těžké v muzeu s daným rozpočtem knihy s foto tématem prosadit?

Obecně ano, protože v našem muzeu je celá řada odborníků, kteří zpracovávají další témata a jejichž publikace také

rozhodně stojí za vydání a co si budeme namlouvat, pokladna není bezedná. Jak jsem však zmínila již na začátku našeho rozhovoru, v našem případě se stal tak trochu malý zázrak, protože jsme byli připraveni ve chvíli, kdy se naskytla příležitost.

Jak se na vydávání knih „tváří“ vedení muzea? Máte dveře otevřené? A jakou roli publikace v náplni muzea mají?

Fotografické publikace si rozhodně své místo našly. Nemalou měrou k tomu pomohla i skutečnost, že Dobré světlo získalo ocenění za velký vědecký přínos v mezinárodní soutěži nejlepších fotografických knih vydaných ve střední a východní Evropě, kterou pořádá Stredoeuropský dom fotografie v Bratislavě. Soutěže se účastnilo šedesát knih.

Odejďme od knih k samotné fotografii. Jak veliký fundus obhospodařujete?

Sbírka fotografické a filmové techniky čítá kolem deseti tisíc inventárních čísel.

Na jakou fotografii se zaměřujete?

Mapujeme vývoj fotografické a filmové techniky. Převážně zde vyráběné či na našem území užívané. Fotografie však na rozdíl od jiných institucí nesbíráme z hlediska autorského či uměleckého, ale jako doklad konkrétní fotografické techniky nebo pro jejich obsah. Neznamená to však, že se v NTM či v Archivu NTM nenachází zajímavé fondy. Například uchováváme kompletní pozůstalost Přemysla Koblice, fotografie Jindřicha Eckerta, Karla Šmirouse, Karla Brunnera Dvořáka, Josefa Binka a mnoha dalších.

Kde byl a je zdroj fotografií, které v muzeu vlastníte?
Většinou se jedná o dary či pozůstalosti.

Je možné vám fotografie, anebo negativy věnovat?
Ano. Tak probíhá většina akvizic v naší instituci.

Za jakých podmínek?

Případný dárcce kontaktuje příslušného kurátora, který posoudí, zda předmět zapadá do sbírky, případně, zda se již ve sbírce nenachází. V případě, že o akvizici projeví zájem, je potřeba celou operaci uzavřít ještě smluvně.

Zdeněk Vácha
Martin Ulrich
Jaromír Patočka
Jiří Janeček

PŘEMYSL KOBLIC

JEDNADEVADESÁTNÍK
S FOTOAPARÁTEM
NA SOČSKÉ FRONTĚ

Edice deníků
a korespondence
z let 1914—1918

Nezaměřujete se pouze na fotografii, ale také na techniku kolem fotografie. Sám jsem do muzea přivezl kopírovací zařízení z francouzské dílny, které věnoval Stanislav Odvářka z Poličky. Berete i techniku?
Ano. To je vlastně hlavním posláním naší sbírky. V současné době například jednáme o převzetí zvětšovacího přístroje a fotoaparátu Eugena Wiškovského.

A za jakých podmínek?

Stejných jako v případě akvizice fotografií.

Co se s fotografiemi nebo technikou děje po převzetí muzeem?

Předměty zapíšeme do centrální evidence a uložíme v depozitáři. Návštěvníky seznamujeme s obsahem našich sbírek buď formou krátkodobých výstav nebo publikací.

Sledujete současné dění ve fotografii?

Ano. Snažíme se věnovat prostor v našich sbírkách také moderním trendům.

Vznikají, a hlavně zanikají mnohé historické fotokluby,

aktivty, festivaly a podobné. Reagujete na podněty z pléna fotografů, nebo čekáte, až to bude historií?

Reagujeme na současné podněty. Například když nás osloví představitel obce, že ruší místní kino, nebo podnikatel, že ruší provoz, snažíme se zachovat techniku jako doklad historického vývoje.

Berete do sbírek nové přírůstky?

Ano.

Přijmete do muzea i současné autory, nebo se musí počkat na jejich úmrtí?

Jak jsem již zmínila, my osobně nesbíráme autorské fotografie, jako například Uměleckoprůmyslové muzeum v Praze nebo brněnská Moravská galerie. Víáme však akvizici fotografické techniky konkrétního autora, doplněnou o jeho autorskou tvorbu. Například máme ve sbírkách zvětšovací přístroj a fotografie Oldřicha Škáchy, vybavení temné komory, fotoaparáty a pozitivy Josefa Binka...

Kde nové přírůstky získáváte?

Většinou nás osloví případný dárce.

Děláte osvětu, aby se dobré věci kolem fotografie zachovaly a do muzea se dostaly?

Jednou ročně pořádáme tak zvaný recyklační víkend. Zajímavostí však je, že za naše sbírky bojoval již v třicátých letech Přemysl Koblík, který vybízel fotoamatéry, aby nevycházeli přístroje, které jsou pro ně již nedostačující. Nabádal je, aby staré přístroje donesli do technického muzea.

Je mezi námi spousta lidí, kteří fotografie nebo fototechniku sbírají. Jak zachytit to, aby se soukromé, a mnohdy velice zajímavé sbírky „nerozprášily“ do světa?

Na to bohužel neexistuje jednotný postup. Během svého působení v muzeu jsem se již setkala s více sběrateli a nejen fototechniky. Najednou se ukáže, že vlastně není, kdo by ve sbírání pokračoval. Je dobré oslovit muzeum, ale může se stát, že dotyčný kurátor má již předměty ve sbírce, nebo si třeba vybere jen předměty, kterými sbírku muzea pouze doplní. Ve výjimečných případech se však může stát, že sbírku s radostí převezme celou.

Co bych mohl udělat, když vlastním krabici skleněných negativů fotografa z německého atelieru z Lipové Lázně, nebo skleněné diapositivы z Kladenska?

Oslovit kurátora a sdělit detaily o nich. Negativy z německého atelieru mohou posloužit jako doklad o působení fotografických atelierů v určitém období na českém území. Diapositivы mohou obohatit fond Poldi uložený v Archivu NTM.

Tento rozhovor bude otištěn v časopise, který do ruky dostává zhruba 250 fotografů. Mnozí z nás, a přichází to s věkem, přemýšlejí, co se svými fotografiemi udělat, aby snímky zůstaly zachovány co nejdéle. Máme jich plné krabice a dnes i plné harddisky. Co doporučíte fotografům, jak s dnešní fotografií na zájmové amatérské úrovni pracovat?

Myslím, že momentálně nemá nikdo jasnou představu o tom, co skutečně vydrží. Jen čas ukáže, který způsob byl správný. Vezměte si, že některé daguerrotypie vydržely dodnes a na některých vidíte jen kontury. A to vše kvůli zhoršení ovzduší. Skleněné negativы jsou často zničené, protože sklo je křehké. Od jisté doby berou americké galerie nejraději platinotypie. V současné době nejspíše digitální fotografie vícekrát zálohovat a ideálně výběr z nich vytisknout na kvalitní papír.

Zajímavým způsobem pracuje s nalezenými negativy Martin Wágner, který má tisíce kousků nalezených u popelnic. Ten všechny naskenuje, upraví a sdílí prostřednictvím sociálních sítí. Uživatelé mu například pomáhají s určením času či místa.

Jak se z úrovně instituce pracující s historií vlastně na amatérské hnutí díváte?

Stejně jako se koukám na amatérské hnutí od jeho vzniku. S úctou a porozuměním.

Jsme pro vás partnerem, nebo je potřeba projít „zkouškou času“, aby o některých z nás začal být zájem?
Jako v každé jiné umělecké oblasti, některé snímky si najdou

cestu k divákovi hned, některé svou hodnotu získají s odstupem času.

A teď na aktuální téma.

Určitě sledujete, co se ve světě nejen obrazového média dnes děje. Krom nadprodukce vizuálu, který nás denně atakuje, mnozí jásají nad příchodem umělé inteligence do našich životů. Co na to říkáte?

K nadprodukcí vizuálu – je to stejné jako se psaním. Ne každý, kdo umí psát, je spisovatel.

Dnes jsme na prahu nové vizuální doby. Je pro muzeum zajímavá i tato kapitola?

Pro muzeum, je zajímavá každá kapitola, neboť je součástí historického vývoje techniky a je nutné ji zdokumentovat, aby i za padesát let měli návštěvníci či badatelé představu, co probíhalo ve dvacátých letech jednadvacátého století, i když pro ně už to bude jen historie.

Obáváte se, stejně jako já, následkům dnešního veselí? Hodně často si připomínám přísloví: „Cesta do pekla dlážděná dobrými úmysly.“ Co vy na to?

Umělou inteligenci vnímám jako dobrého sluhu, ale špatného pána.

Co byste doporučila nám, mnohým postiženým? Jak s AI máme pracovat?

Využívat ji v tom, kde nám může pomoci. Například úprava fotografií. Již zmiňovaný Martin Wágner ji používá i k tvorbě klíčových slov.

Jak se novou dobu připravuje muzeum, protože se to dotkne nejen fotografie, ale dalších oblastí našeho života a tím i historie?

Obávám se, že na toto vám nedokážu odpovědět. V současné době se muzeum nijak na umělou inteligenci nepřipravuje.

Bojíte se konce fotografie?

Konec fotografie? Ještě se nezodpověděla otázka, zda fotografie náhodu neskončila nástupem digitálu a již tu máme novou výzvu...

A jsme u konce našeho rozhovoru po drátech. Chci se Vás zeptat na Vaše poselství dnešním fotografům. Především si ponechat potěšení z vlastní tvorby.

Děkuji za Váš příspěvek k dnešnímu rozhovoru a přeji Vám mnoho dobrého do profesního i soukromého života. Děkuji za rozhovor a přeji mnoho dobrého i Vám.

Dnešní rozhovor s paní Michaelou Hrubou, ředitelkou odboru muzea elektrotechniky a médií v Národním technickém muzeu v Praze, vedl Vladimír Skalický

Trknutí

Našel jsem jeden zajímavý úryvek rozhovoru s Josefem Sudkem. Nevím, kdo otázku položil, ale to není důležité. Důležitým je, co Josef Sudek odpověděl.

Otázka:

Jaké zvláštní prvky posouvají, podle Vás, fotografii do uměleckých kategorií?

JS:

„To je dost zamotaná otázka. Já to zjednoduším. Když člověk chodí s aparátem a na něco kouká, tak ho něco trkne. A to trknutí, pokud má ovšem buňky v hlavě trochu víc než obyčejný, to je to, co by měl zachytit. A buď se mu to povede, nebo ne. Ono nejde o to změřit a zvážit. Cit je u toho rozhodující věc. Samozřejmě, že řemeslná stránka zvládnutí věci je všude důležité. To je stejné jako u bot nebo u obrazů. Ale hlavní je to první trknutí, když vás to za něco chytne. Ale aby si někdo řekl, já půjdu tam

a udělám si tohle, to se nepovede. Když je člověk mladý, tak si to myslí. Ale potom tam přijdete a zjistíte, že je to něco jiného. Anebo po čase poznáte, že to tak jednou bude, ale že jste na to prozatím ještě mladý. Můžete také něco trefit náhodou, ale pak poznáte, že to byla náhoda. Když už je člověk ve fotografii střelený, tak to má dělat upřímně a pro sebe. Neohlížet se na okolí, jestli se oni na to dívají upřímně nebo neupřímně. Protože okolí chce, vždy něco určitého. Když to dělá podle okolí, nedělá to podle sebe. Znamená to tedy nepodléhat módním směrům a proudům, nenaslouchat názoru lidí, protože to může ukázat teprve čas, jestli mají pravdu nebo ne. I kdyby se měl podle toho řídit, tak by se nikam nedostal, protože by neměl svou páteř. Vždycky by dělal podle někoho něco, stále by se přizpůsoboval a udělal by jenom deset centimetrů na svém tvůrčím metru. Dál by to nešlo.“

Josef Sudek 30. červenec 1965

Taky je sbíráte?

Mám jich plnou krabici.

Koho? Čeho?

No přece PéFek.

Taky sbíráte ty papírové?

Je to divný čas.

Je pryč doba, kdy pošta přinášela plnou tašku pohlednic s vajíčky, vánočními bambulemi, zasněženými stromy nebo vymalovaným mrazíkem. K Vánocům, k silvestru nebo Velikonocům jsme posílali kousek papíru spolu s pozdravem mnoha svým známým. Rukou psaný text, malé zavzpomínání, někdy více o situaci u nás.

Dnes naše pozdravy posíláme po drátech. Vytvoříme pozdrav ve fotošopu, vezmeme některou z našich fotografií odpovídajících aktuálnímu svátku, doplníme pár písmenek z nabízeného fontu. A je TO. Je?

V rádiu jsem nedávno poslouchal debatu mladých moderátorů, jak vzpomínali na to, když jejich rodiče měli v zápisníčku u patřičného data mámu, tátu, bráchu, ségru nebo své kamarády a jejich výročí. Dnes to je jinak. Nebýt Facebooku, možná si ani nevzpomeneme. A když ano, napíšeme SMSku, pošleme z nabídky vybrané přáníčko, krátké videjko a máme splněno. Není to pokrytecké?

Je, a není to ONO.

Jedna posluchačka se rádiu svěřila, že dokud měla u svého profilu datum narozenin, tak se jí scházelo mnoho elektronických pozdravů. Facebook si vzpomněl. Ale když datum smazala, vzpomnělo si pouze pět jejích kamarádů.

Ale jak u přání skutečného? To si někdo dal práci s tvorbou přáníčka, musel je vytvořit, vytisknout, vyvolat, podepsat a donést do našich rukou a u toho popřát, potřást rukou,

PF 2017

podívat se přitom do očí a případně si od dotyčného odnést to přání své. To je to ONO.

Osobní přání ničím nenahradíme. Stisk rukou.

Krátké popovídání: „Jak se máš? A co Ty ...?“ Osobní setkání a kontakt přátel. To si nenechme brát. Od nikoho. Ani od doby nové.

Vladimír Skalický

Jak jsem fotil Island 1997

Kapitola devátá – Dva dny v lávě

Loučíme se s ostatními a pouštíme se do zdánlivě nekonečné roviny. Tentokrát nás jde pouze deset. Konečně nemusím brát na nikoho ohledy, nikdo nebude muset čekat na mě, nejsou stanoveny žádné časy, limity, pravidla. Náš vůdce nám pouze popsal místo dnešního noclehu. Sejdeme se prý u nějakého jezera, někde tam před námi, vlevo od té hory na horizontu. Mapa není potřeba, počasí je skvělé, viditelnost jedinečná. Flákám se úplně vzadu, naše rozestupy se rychle zvětšují. Plnými doušky si vychutnávám pocit „osamělosti“ v prý tak jindy nehostinné severské krajině. Vůbec netuším, že právě v těchto chvílích, kdy je mi tak dobře, prožívají lidé v naší vlasti povodňové peklo. Fotografuji skrovnou zakrslou květenu, smekám před její houževnatostí a umíněností žít. V dálce pozoruji slabou dešťovou přeháňku, nasliňuji prst a dle směru větru, se zkušeností islandského harcovníka, usuzuji, že mě mine. Neminula...

V podvečer se skutečně naše desítka šťastně schází v místě plánovaného noclehu. Stavíme stany a v nizoučkém slunci sušíme zmoklé svršky. Dokonce se vzájemně

vyprovokujeme ke koupeli v chladných vodách průzračného jezera. Absolutně klidná vodní hladina je vklíněna mezi strmé, zelené srázy, modrá obloha s dekorem pozdním sluncem zbarvených mráčků. To je místo, to je flíček. Nebýt to tak daleko, tak sem pojeďu na dovolenou... Odlišný názor na toto místo má pouze jedna dívka, která až tady zjistila, že si místo stanu vzala pouze tropiko, a to ještě bez tyček. Ostatní stany jsou již plně obsazené, a tak nezbývá než pomocí teleskopických hůlek a zmíněného kusu nepromokavé textilie postavit cosi, co by alespoň vzdáleně připomínalo příbytek hodný tohoto romantického místa. A vyplatilo se. Ráno nás probudily o celtu divoce bubnující kapky, které nám opět připomněly, kde se to vlastně nacházíme. V pláštěnce vyrazím vstříc sytému černému lávovému polímu. Nesmíme ještě zapomenout obětovat největšímu pohanskému bohu Thorovi stavbou kamenného mužika. Nechceme přece, aby přšelo celý den. A vida, funguje to. Déšť slábne, až úplně ustane. Ono, mezi námi, vždycky jednou přestane pršet. První stovky metrů chůze černou

lávou jsou pohodlné. Láva byla zřejmě v těchto místech hodně řídká, nebo tekla rychleji, nerozumím tomu, výsledkem ale byly vcelku kompaktní rovné plotny, jež umožňovaly vyvinutí solidního tempa. Úplně jiná situace nastala po zdolání nedalekého hřebínku, kde jsme našli do lávového toku vychrleného jiným sopouchem. Pomalu a s největší opatrností jsme zdolávali nepřehledné vulkanické bludiště. Za hodinu jen několik stovek metrů. Kolik kilometrů že nás to dnes ještě čeká? V temné, mnohdy ještě teplé a páchnoucí hmotě, jsme nakonec strávili asi osm hodin. Vibramy našich pohorek se doslova ztrácely před očima. Cestou jsme měli možnost nahlédnout do četných mini kráterů, kudy se žhavé magma dralo na svět. Co mě ale zaujalo nejvíce, byl kontakt boku lávového pole s nezasaženým okolím. Fascinovala mě například jasně červená kytka, jež se tulila k nevábně vyhlížející černé hmotě, nebo zelený malý ostrůvek, který odolal náporu až tisíc stupňů žhavé lávy. Právě na tomto démonickém místě jsme dojedli poslední zásoby. Další chod nás čeká až o mnoho hodin později u komářího jezera Mývatn, kde bychom se měli setkat s ostatními. Ticho je náhle narušeno letícím vetřelcem. Z nedalekého polního letiště v Reykjavíku startují čas od času malá sportovní letadla s dychtivými turisty, kteří stojí o to vidět tu hrůzu z ptačí perspektivy. Říkám hrůzu. Dodnes nevím, jak bych

sopečnou činností postiženou krajinu měl vlastně definovat. Bylo to dobrodružné, zvláštní, nevšední. Zavděčit se ale člověku odkojenému rozmanitou českou krajinou je velmi, velmi obtížné.

Ještě poslední stoupání přes konečně zelený hřebínek, na němž se proti obloze vyjímaly siluety dobře živých ovcí. Tak tohle je Mývatn. Komáří jezero. V dálce vidím rozlehlou vodní plochu a mám strach, aby nedošlo k naplnění jejího jména. Muchniček jsme se jakž takž zbavili a teď zase komáři. Již nyní musím předeslat, že právě toto jezero a jeho široké okolí patřilo k těm málo místům, kde nám ty mrchy daly úplný pokoj.

Kapitola desátá – Pohoda u Komářího jezera

V jednom z campů na břehu jezera stavíme stany a začínáme hodovat. Dvoudenní polopůst udělal své a Božka (dost cestujeme ve třech, můj bratranec Roman a jeho manželka Boženka – kuchařka) se nestačí smýkat. Padá do nás chod za chodem. Úplné gastronomické orgie. Houbová polévka z místních zdrojů, slivovice, špagety, bílý jogurt, káva, šlehaný tvaroh s černým rybízem, čokoládový nápoj, strašně sladké zdejší plechovkové pivo.

Raději nedomýšlet, jaký běs právě vzniká v našich útrokách. Dopadlo to přesně tak, jak to dopadnout muselo. Naše těla si „toho“ ani moc neužila. Jako lemry ležíme na nedalekém pahorku a mlčky pozorujeme kýčovitý západ slunce, zrcadlící se v klidné hladině jezera.

Do podvečerního ticha se pouze nese pronikavý křik polárních vlaštovek, které si podobně jako chaluhy na jihu ostrova důsledně chrání svá hnízda. Technika jejich agresivních výpadů však byla rozdílná. Kromě vydávaného řevu, jenž byl obdobný, vzletly vysoko nad naše zubožená těla a střemhlav zaútočily. Poslední fázi náletu zvládaly perfektně. Zase to byly pouze centimetry.

Ráno se budíme do mlhy. No a co. Je poměrně chladno a jsme přece u jezera. Funguje to tady stejně jako u nás. Naše chyba, že jsme postavili příbytky tak blízko u vody. Dnes nás čeká nabitý den. Balíme ještě vlhké stany, v rychlosti snídáme a jedeme. V okolí Mývatnu je spousta zajímavých a vidění hodných lahůdek. Směřujeme k jedné z nich. Zdánlivě bezvýznamný kopec Vindbelgjarfjall je místem s jedinečnými výhledy na Komáří jezero. Škoda, že jsme sem nevylezli včera večer. Bylo lepší světle.

Ale i tak je to bezva. Okolí jezera je zvrátněno velkým množstvím pseudo kráterů, které se skutečnými sopečnými krátery mají pramálo společného. Vznikly sice v důsledku

sopečné činnosti, ale pouze jako druhotná reakce na rychle se ochlazující lávu, kterou do jezera vychrlil nedaleký sopečný kráter sopky Hverfjall.

To ale bylo někdy před 2 500 lety.

S těmito jinak velmi fotogenickými přírodními útvary se blíže seznamujeme u vesničky Skútustadir, kde mezi nimi absolvujeme nenáročnou, řekněme naučnou, stezku. Už je tady ale dost lidí, ztrácí to punc pusté islandské krajiny, a tak raději popojíždíme k dalšímu „trháku.“

Má jím být „skalní město“ (samozřejmě lávové) v oblasti zvané Dimmuborgir. Dychtivě se vrháme do jeho útroh. Celý okruh měří několik kilometrů. Není nezajímavý, ale kdyby Islandčané tušili, co se pod názvem „skalní město“ rozumí u nás v Čechách, určitě by přemýšleli o výstižnějším pojmenování. Nejvíce se těším nahoru na hranu kráteru sopky Hverfjall, od kterého nás teď dělí pouze několik stovek metrů lávového pole a klikatice pětaticet „cikcaků.“ Nevím, jak bych jinak pojmenoval úzkou, v sopečném popelu vyšlapanou klikatou cestičku, spojnicí paty kráteru s jeho temenem. Vlastní kráter je impozantní, klasický. Doposud jsme se tady setkávali pouze s různými trhlinami v zemské kůře, které umožnily magmatickou erupci, ale tohle je fakt klasika. Pravidelný, nad okolní krajinu výrazně čnějící sopečný kužel

s obrovským kráterem o průměru kolem tisíce metrů. Do vlastního jícnu to není hlouběji než sto metrů. To je výzva. Popel, spolu s drobnými zvětralými úlomky strusky, mi plní boty až po okraj. Ještě několik metrů. Tak tohle je asi první místo tady na Islandu, kde není co fotit. Kolem dokola mě obklopují tisíce tun šedé hmoty. Zákonitě mě napadá myšlenka, zda ono vyhlášení sopky za vyhaslou je opravdu stoprocentní. Teď by to ale stejně bylo jedno. Ještě jeden autoportrét a už si opět úspěšně plním před chvilkou poctivě vyklepané botasky. Výstup je o poznání náročnější, protože sypký materiál pod nohama ujíždí dolů, takže tři kroky vzhůru znamenají tak o dva se přiblížit hraně, za níž opět začíná normální svět. Konečně. Rozhlížím se kolem a nikde nikdo. Jsem opět suverénně poslední. Víím, na kolik hodin máme stanoven odjezd, ale nemám tušení, jak je to ještě daleko, a kolik času budu tedy na zdolání posledního úseku cesty potřebovat. Již nevím pokolikáté čistím boty, balím svá „foto fidlátka“ a mírným poklusem sbíhám dolů, do pokroucenými listnáči porostlého lávového pole. Tam někde vede nenápadná cestička, která mě, jak pevně věřím, dovede do cílového Reykjavíku. Volím indiánské tempo, chvíli rychlé chůze prokládám chvilkami pomalého běhu. Co do rychlosti přesunu by se asi dalo mezi těmito dvěma

metodami dát rovnítko. Sám před sebou mám ale dobrý pocit, že pro včasný návrat dělám maximum. Dokonce si ještě dovolím návštěvu podzemních termálních lázní a sem tam drobná zběhnutí z vyšlapané stezky za nějakým tím kozáčkem. Do polévky budou dobré (nakonec jich bylo na smažák). Ještě netuším, že trochu bloudím, že do městečka vedla cesta kratší, tu jsem ale v mykologickém poblouznění někde minul. Schvácený dobíhám již k téměř zaplněnému autobusu. Mám ještě ale asi deset minut fóra, a tak letím do campu do sprchy. Aha, problém. Fronta. Děsivou angličtinou jednoho po druhém přemlouvám. Povedlo se. Jsem na špici a nic nebrání oddání se blahodárné očištění. Rytmičkým podupáváním po uzlíku zašlého prádla dokonce i vyperu. Je čas odjezdu a já vítězoslavně, voňavý a čistounký vcházím do našeho pojízdného hotelu.

Ctibor Košťál

Nový černobílý papír FOMAPASTEL MG

Zcela unikátní černobílý pololesklý MG papír na silné FB podložce, následující současný trend „retro“ a obliby barevně neotřelých fotografií.

Vizuální modifikace v šesti pastelových barvách (RGB a CMY) s vysokou barevnou stálostí (archivní úroveň).

Vhodný pro umělce a různé fotografické směry a styly („vintage“, pop-art, surrealismus, minimal-art apod.).

Potenciál pro různé autorské koncepty a žánry (portrét, zátiží, krajina, makrofotografie, abstrakce atd.).

Možnost zvětšování filmových negativů i kontaktní kopírování z filmových, ale i digitálních transparentních předloh s fotografickým, grafickým nebo i textovým obsahem.

Syté podání černě vizuálně optimalizuje kontrast výsledných fotografií.

Rychlejší vyvolávací kinetika pro optimální obrazové výsledky (barevná sytost, brilance).

Prostor pro další tvůrčí úpravy: tónování, kolorování, vyrývání, koláž, asambláž atd.

Neváhejte a vyzkoušejte!

*Vítězslav Krejčí,
zástupce FOMA Bohemia spol. s r. o.*

